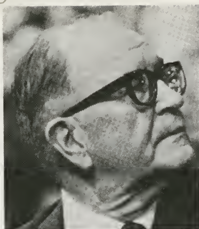

DEN *danske* STJERNE

April 1973 · 122. Årgang · Nummer 4

GM
M205.57
D 186D
v.1/22
1973

Det inspirerende budskab

VED ÆLDSTE
THEODORE M. BURTON

Det, verden har allermest brug for, er at blive ledet af en sand profet, der, fordi han kender Herrens vilje, kan tale i hans navn og med magt og myndighed sige: „Så siger Herren!"

Den dag er kommet! Det skete ikke på grund af menneskelig visdom, men som svar på Joseph Smiths enkle bøn, da han som ganske ung mand i staten New York gik ud i skovene nær Palmyra for at stille Gud dette spørgsmål: „Hvilken af kirkerne er den rette?" Denne unge mand havde ingen anelse om, at en ny uddeling, ved Guds barmhjertighed og godhed, skulle til at tage sin begyndelse. På det tidspunkt levede der ingen profet på jorden, der kunne besvare Josephs spørgsmål. Den eneste måde, hvorpå Gud kunne besvare hans spørgsmål, var ved at gøre det personligt.

To personer viste sig for Joseph Smith som svar på den enkle bøn. Idet den ene person pegede på den anden, sagde han disse ord: „Denne er min elskede Søn. Hør ham!" Det var den levende, opstandne Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, der belærte Joseph, og herved begyndte den nye uddeling af sand kundskab om Gud. Han fortalte Joseph, at der ikke på det tidspunkt eksisterede nogen kirke på jorden, der havde myndighed til at tale i hans navn. Han sagde til Joseph, at når han var blevet grundigt forberedt dertil og havde modtaget præstedømmets myndighed, så skulle han være den første af en række nutidige profeter, som skulle belære og velsigne menneskeheden, ligesom de gamle profeter gjorde.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn — vor Frelser, vor Konge, vor Herre. Jeg vidner for jer om, at Jesus Kristus nu i vor tid taler til jordens indbyggere gennem levende profeter. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Det melkisedekske Præstedømme igen findes på jorden i al sin magt og vælde, og at der lever sande apostle og profeter, som har myndighed til at sige: „Så siger Herren," og som gør det.

Jeg bærer dette mit personlige vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

BØRNENES SIDER

På forsiden:

På denne måneds forside ses et maleri af Lucy Mack Smith, gift med patriarken Joseph Smith senior, og mor til profeten Joseph Smith, junior. Det viser Mor Smith, da hun var mellem 45 og 50 år gammel, samt familien Smith, der venter på sønnen, Josephs, tilbagekomst fra en af sine ture til Cumorah Højen. Maleriet er af Howard Post, som er tegner for Ensign, kirkens engelsksprogede blad for voksne.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1973
122. Årgang, Nummer 4

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
DE TOLVS RÅD
Spencer W. Kimball
Mark E. Petersen
Ezra Taft Benson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
REDAKTIONSKOMITEEN
Doyle L. Green, editor-in-chief
Larry A. Hiller, managing editor
Jørgen Ljungstrøm, coordinator,
Translation Services Department,
Grundtvigsvej 27 C, 1 tv
DK-1864 København
NYHEDER
Ellen Valgren
LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage
PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT
6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

© 1973 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

I denne måned

I denne måned mindes vi organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 6. april 1830. Kirken havde dengang officielt seks medlemmer; nu er den vokset til en verdensomspændende organisation med over tre millioner medlemmer. I de tolv år, der er gået fra 1960 til 1972, er kirkens medlemstal steget med 94%, idet gennemsnitstilvæksten uden for De forenede Stater var 250%.

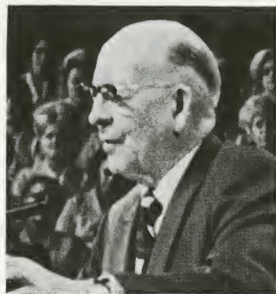
Frafaldet fra Kristi sande kirke og dens senere genoprettelse og vækst er profeteret i både Det gamle og Det nye Testamente. Vor første artikel er en prædiken holdt af ældste Legrand Richards, i hvilken han fortæller om disse profetier og deres opfyldelse.

Det er os også en glæde, at vi i dette nummer kan præsentere læserne for „Lucy Mack Smith: En kvinde med en stor tro". Denne artikel giver et lille indtryk af personerne i kirkens historie; det er historien om en usædvanlig kvinde, profetens mor. Mange af begivenhederne omkring genoprettelsen fortælles, som de sås gennem hendes øjne. Der fortælles også om profetens familieforhold.

Endvidere er der i dette nummer kraftige og trosinspirerende prædikener af ældsterne Bruce R. McConkie, Theodore M. Burton og Joseph Anderson.

„Gør brug af det, du har" og „Det er vandet, der får hjulene til at dreje rundt" er to artikler, der vil interessere alle, men måske især unge mennesker.

Den sande kirke

En oversigt over profetierne om det store frafald og genoprettelsen

ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS
De tolvs Råd

Præsident Joseph Fielding Smith har engang sagt: „Herrens værk vil sejre. Ingen magt på jorden vil kunne hindre sandhedens udbredelse og at evangeliet vil blive prædiket for alle jordens nationer." (Åbningstale ved konferencen april 1972).

Præsident Smith sagde endvidere: „Evangeliet skal rulle frem, indtil det opfylder hele jorden." Hvis evangeliet skal rulle frem og opfylde hele jorden, sikke et ansvar vi sidste dages hellige sammen med vore familier så har for at hjælpe det med at trænge frem till alle dele af jorden. Der findes intet budskab på jorden i dag, der er af så stor vigtighed for vore medmennesker og venner, der ikke er medlemmer af kirken, som vort vidnesbyrd om evangeliets genoprettelse.

Jeg kommer til at tænke på apostlen Peters ord. Til de hellige på sin tid, sagde han:

„. . . I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys." (Peters 1. brev 2:9).

Vi er under denne konference blevet opfordret til at lade vort lys skinne, som Jesus sagde, for at andre må kunne se vore gode gerninger og prise vor Fader, som er i Himlene. (Matt. 5:16).

Paulus siger til os: „. . . Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord." (Rom. 10:17).

„. . . og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker? og hvorledes skulle nogen kunne prædike, hvis ikke nogen sendes ud?" (Rom. 10:14-15).

Derfor hviler der på dette folk et stort ansvar for at bære vidnesbyrd for hele verden om, hvad Herren gjorde, da han gengav sin sandhed til jorden i denne uddeling.

Da Jesus af sine disciple blev bedt om tegnet på hans andet komme, kan I måske huske, at han fortalte dem om krige og rygter om krige, om sygdomme, jordskælv og hungersnød, og at nation skulle rejse sig mod nation. Og så tilføjede han:

„Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagne; og så skal enden komme." (Matt. 24:14).

Hvor skal man henvende sig i dag for at finde Rigets evangelium? Og vel at mærke ikke blot en menneskelig udlægning af skrifterne, men himmelske kræfter, som dem Jesus gav sine tolv apostle, da han sagde:

„Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt . . ."(Joh.15:16).

„. . . og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene." (Matt. 16:19).

Hvem som helst kunne organisere en kirke ved at fremdrage visse stykker fra skrifterne og basere en kirke derpå, men hvordan kan de fremskaffe en levende gren fra et dødt træ? Hvordan kan de give den magt og myndighed til at handle i Herrens navn?

De kunne lige så lidt gøre dette, som de kunne handle i borgmesterens, guvernørens eller landets præsidents navn, uden først at have fået fuldmagt hertil. På samme måde er der heller ingen, der effektivt kan arbejde i vor himmelske Faders rige, med mindre de har fået myndighed dertil af dem, der har ret til at overdrage dem den.

Og nu står vi her som vidner til evangeliets genoprettelse og bærer vort vidnesbyrd for hele verden, om at vi ved, at Kristus lever, at vor Fader lever, og at de har besøgt jorden. Og som vi før hørte i sangen om profeten Joseph, så fortalte han verden, at han, som svar på sin bøn om hvilken kirke, han skulle slutte sig til, fik at vide, at han ikke skulle slutte sig til nogen af dem, for de lærte menneskenes bud og lærdomme og ikke Herrens.

Hvis folk blot ville åbne deres hjerter, tror jeg ikke, det ville være så vanskeligt for dem at finde ud af, hvor de skal søge sandheden. Vi bruger naturligvis Bibelen som vejledning i vor søgen efter sandheden. Den oplevelse, som ældste Orson F. Whitney havde, har altid gjort et stort indtryk på mig. Han var medlem af De tolvs Kvorum, og han fortalte om en hændelse til en af vore konferencer. Jeg vil gerne have lov at læse det, han sagde, op for jer:

„For mange år siden kom en lærd mand, medlem af den katolske kirke, til Utah og talte i Salt Lake Tabernaklet. Jeg lærte ham godt at kende, og vi talte frit og åbent sammen. Han havde et udmærket kendskab til 12 sprog, han syntes at vide alt om teologi, jura, litteratur, videnskab og filosofi.

„En dag sagde han til mig: „I mormoner er nogle *ignoranter.* I kender ikke engang styrken i jeres egen stilling. Den er så stærk, at der kun findes en anden jævnbyrdig i hele den kristne verden, og det er den katolske kirke. Spørgsmålet er: Katolicisme eller Mormonisme. Dersom vi har ret, er I på den forkerte side; hvis I har ret, da er vi på den forkerte side; det er problemet i en nøddeskal. De protestantiske kirker ved ikke, hvilket ben, de skal stå på. Thi dersom vi er forkerte, da er de forkerte med os, eftersom de var en del af os og trak sig bort fra os.

Og om vi har ret, så er de frafaldne og apostater, som vi udstødte for længe siden. Dersom vi har den apostolske myndighed fra Peter, som vi påstår, så er der ingen brug for Joseph Smith og Mormonismen; men dersom vi ikke har denne myndighed, så var en mand som Joseph Smith en nødvendighed, og mormonismens stilling er da den eneste holdbare.

Det er enten evangeliets evige fortsættelse fra fordums tid eller evangeliets gengivelse i de sidste dage. (Et stort og forunderligt værk, side 3).

For mig ser det ud som om, at hvis folk ønsker at finde evangeliet, skulle de blot tænke sig om, så ville de komme til den slutning, at det er rigtigt, hvad den lærde mand sagde, og så vil de finde det evangelium, hvorom Jesus sagde, at det er evigt, og at det skal prædikes i hele verden som et vidnesbyrd for alle nationer, før han igen kommer til jorden.

Man kan ikke studere de hellige skrifter uden at blive klar over, at profeterne har erklæret, at menneskene ville falde fra den oprindelige kirke. Da Johannes Åbenbareren blev forvist til øen Patmos, viste en Herrens engel sig for ham og sagde: „Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter." (Joh. Åb. 4:1).

Så viste englen ham alle ting lige fra krigen i Himmelen til den sidste scene, og han så den magt, der ville blive givet Satan til at bekrige de hellige (og de hellige var Kristi efterfølgere i hans kirke); og han fik at vide, at Satan havde fået magt over alle folkeslag og stammer og tungemål. (Åb. 13:7). Hvorfor skulle det stå i de hellige skrifter, hvis evangeliet skulle forblive på jorden lige fra Peters dage til i dag?

Paulus advarede bestandigt sine samtidige om, at de ikke skulle forvente at Kristus kom tilbage, før der havde været et frafald, og fortabelsens søn var åbenbaret (2. Tess. 2:1-4). Og andre profeter har også forudsagt, at der skulle komme hungersnød. Profeten Amos sagde:

„Se, dage skal komme, lyder det fra den Herre Herren, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.

„Da vanker de fra hav til hav, flakker fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej" (Amos 8:11-12).

Hvorfor? Fordi det ikke fandtes på jorden.

Hvis evangeliet skulle forblive på jorden, så skulle Herrens engel, da den viste Johannes, at Satan

skulle bekrige de hellige og overvinde alle stammer, tungemål og folkeslag, have undtaget dem, der stadig var i besiddelse af det evige evangelium. Dette er et vidnesbyrd om, at sandheden ikke skulle findes på jorden på det tidspunkt.
Skrifterne er fyldt med løfter om en genoprettelse i de sidste dage. Jeg holder meget af den udtalelse, som Peter kom med i dagene efter pinsefesten, da han talte til dem, der havde dræbt Kristus:
„Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede,
„for at husvalelsestiderne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus,
„hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Ger. 3:19-21).
Hvis Peter var en Guds profet, kan vi ikke se frem til Kristi andet komme — og det kan den øvrige verden heller ikke — uden en genoprettelse — og altså ikke blot en reformation. Der er stor forskel på at ombygge et gammelt hus og at bygge et helt nyt. Jeg har beskæftiget mig meget med missionærarbejde, men jeg har aldrig truffet på et andet kirkesamfund, der erklærer, at alle ting er blevet genoprettet eller skal genoprettes, sådan som alle hellige profeter fra tidernes morgen sagde, det skulle.
Denne begivenhed, som vi lige har hørt koret synge om — Faderens og Sønnens komme — blev efterfulgt af Moronis komme, Moroni, som var en profet, der levede på jorden 400 år efter Kristus, og han bragte de plader med sig, hvorfra Mormons Bog blev oversat.
Johannes Døberen, som blev halshugget, fordi han ikke ville fornægte Kristus, vendte tilbage som en opstanden person og gav Joseph Smith og Oliver Cowdery Det aronske Præstedømme, der giver myndighed til at døbe ved nedsænkning til syndernes forladelse. Han fortalte dem, at også Det melkisedekske Præstedømme ville blive gengivet, hvilket giver myndighed til håndspålæggelse for den Helligånds gave.
Peter, Jakob og Johannes, Jesu Kristi apostle, som var sammen med Kristus på Forklarelsens Bjerg, kom til jorden igen for at overdrage Det melkisedekske Præstedømme, som de besad. Mon man, for alle verdens penge, kunne købe noget, der betød lige så meget for vor himmelske Faders børn, som de begivenheder, der fulgte? Og hvad kunne vore familier, venner og dem, vi har kær få, der ville kunne sammenlignes med disse hellige sendebuds komme?
Og det er ikke alt. Senere kom profeten Elias, som Malakias talte om, da han sagde, at uden hans komme før Herrens store og frygtelige dag ville hele verden blive lagt øde, når Kristus kom. Han sagde:
„Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne, og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå jorden med band." (Mal. 4:6).
Dette åbnede en mulighed for at forstå apostlen Paulus, som sagde, at Herren havde åbenbaret ham sin viljes hemmelighed:
„... i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus." (Ef. 1:10).
Vi lever i tidernes fyldes uddeling, og Elias' komme har bragt nøglerne til hans mission, og det er derfor, vi bygger disse hellige templer. Det er derfor vi har dette store genealogiske program, hvis lige ikke findes nogen steder i verden. Og profeterne forudså disse hellige profeters komme.
Medens Johannes var på øen Patmos, så han ikke alene Satans magt til at bekrige de hellige og til at regere over dem, men han så også: „en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle

folkeslag og stammer og tungemål og folk." (Joh. Åb. 14:6).

Dette ville ikke have været nødvendigt, hvis evangeliet fortsat havde været at finde på jorden. Han tilføjede: „Frygt Gud og giv ham ære, for nu er hans doms time kommet . . ." (Joh. Åb. 14:7). Og vi lever i hans doms dage.

Så tilføjer han: „. . . Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene." (Joh. Åb. 14:7).

På det tidspunkt, hvor Joseph Smith fik sin strålende åbenbaring, fandtes der ikke en kirke på jorden, der tilbad den Gud, der havde skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene, og som havde skabt mennesket i sit eget billede. De tilbad et væsen, der var allesteds nærværende. Når de skulle beskrive ham, sagde de, at han intet legeme har, ingen lemmer eller lidenskaber, og at han sidder på toppen af en trone, der ingen trone er, og det er faktisk den bedste beskrivelse af ingenting, som man overhovedet kan komme med. Hvis han intet legeme har, hvordan kan han så tale? Hvordan kan han høre? Hvordan kan han forstå og svare?

Moses nævnte dette, da han førte Israels børn ind i det forjættede land. Han sagde til dem, at de ikke skulle forblive der ret længe, men at de ville blive spredt blandt nationerne, og så sagde han: „Der skal I komme til at dyrke guder, der er menneskehænders værk, træ og sten, som hverken kan se eller høre, spise eller lugte." (5. Mos. 4:28).

Det var en sådan gud, denne verden tilbad, da Joseph Smith fik sin åbenbaring.

Men Moses så mere endnu. Han så, at menneskene i de sidste dage (og vi lever i de sidste dage), ville lede efter Gud, og hvis de gjorde det, ville de finde ham. (5. Mos. 4:29). Og på grund af Jakobs ord: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakob 1:5), gik Joseph Smith ud og ledte efter Gud, som Moses havde sagt, og han fandt den sande og levende Gud. Vi bør bære vort vidnesbyrd for hele verden om denne begivenhed.

Jeg kommer i tanke om det, Paulus sagde om, at han havde fattet det fortsæt ikke at ville vide af noget andet end Jesus Kristus og hans korsfæstelse (1. Kor. 2:2). Det betyder ikke, at Paulus ikke kendte de gamle profeter eller ikke satte pris på dem, men blot at en ny dag var kommet.

Guds søn var kommet, om hvem profeterne havde talt, og Paulus sagde: „. . . jeg er jo under tvang; ve mig om jeg ikke forkynder det (evangeliet)!" (1. Kor. 9:16).

På samme måde bør vi ikke vide af noget andet end evangeliets gengivelse, evangeliet, som blev gengivet os af Menneskesønnen selv, sådan at der ikke sker nogen udskilning fra denne uddelings profeter, og ve os, hvis vi ikke deler disse vidunderlige sandheder med den øvrige verden!

Brødre og søstre, jeg ved, at dette er Guds, den evige Faders værk. Det er den største bevægelse på jorden i dag. Der findes ikke en oprigtig mand eller kvinde, som virkelig elsker Herren, der ikke ville blive medlem af denne kirke, hvis de blot ville tage sig tid til at finde ud af, hvad den står for, og bede vor himmelske Fader om vejledning; for han vil ikke lede dem ad en gal vej.

Dette er mit vidnesbyrd til jer, og jeg bærer det i Jesu Kristi navn. Amen.

JAYNANN PAYNE

Lucy Mack Smith:

Medens solen skinnede i skrå søjler ned gennem skyerne foroven og pletvis belyste de grønne marker og skovene nede på jorden, tænkte Lucy over betydningen af den storslåede åbenbaring, som den unge Joseph lige havde fortalt hende om, hvor han så Faderen og Sønnen.

Hendes sjæl var fyldt med glæde og forventning, for betydningsfulde, åndelige oplevelser var ikke noget nyt hverken for Lucy eller hendes mand, Joseph senior. Lucy huskede, hvordan hendes egen far, Solomon Mack havde fortalt, hvordan hans bønner var blevet besvaret. Hendes elskede mand, Joseph, var blevet velsignet med adskillige drømme og syner af religiøs art. Lucy selv havde også knælet i en lund og bedt til Herren, om at hendes mand måtte finde sandheden, og hun havde modtaget en åbenbaring, der havde givet hende fred i sjælen. Og da hun lå for døden på grund af tuberkulose, kun 27 år gammel, blev hendes bøn om at blive helbredt hørt, og hun var sikker på, at hun ville komme til at leve, så hun kunne tage sig af sin familie.

Alle disse begivenheder var en indledning til den dag, hvor Faderen og Jesus Kristus viste sig for Lucys søn. Endelig skulle hendes åndelige længsler vederkvæges. Hun følte med krop og sjæl: „Ja, det er sandt!"

Lucy Mack Smith var en kvinde, der altid stod stærkt. Hun støttede sin familie i lyst og nød. Hendes stærke tro viste sig i hendes kærlighed til forældrene, til brødre og søstre; den viste sig i den respekt og ære, hun viste sin elskede mand; i den inspirerende måde, hvorpå hun oplærte sine egne børn til at tro, især den unge Joseph; i hendes tro

„Også Lucy havde knælet i en lund og bedt til Herren..."

En kvinde med en stor tro

på sig selv som husmor og mor; i den måde, hvorpå hun holdt familieaftener, som for de deltagende skulle blive uforglemmelige; i hendes barmhjertighedsgerninger overfor de hellige og overfor sine medmennesker i det hele taget; i det stærke vidnesbyrd, hun bar om sandheden af Mormons Bog; og endelig i den tro hun havde på det evige familiebånd, som var hendes eneste trøst i de mørke timer, hvor hun sad ved sine kære afdødes bårer, de som var blevet martyrer for deres tros skyld. Hun vidste i sin stærke tro, at de havde overvundet verden i kærlighed, og at en kærlig og barmhjertig Fader havde taget dem til sig, så de kunne få hvile.

Lucy udviste sin tro på mange måder. Hun udbrød som Maria: „Min sjæl højlover Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser;“ (Luk. 1:46-47).

Herren havde beredt Lucy gennem hendes intelligente og pligtopfyldende mor, Lydia Gates Mack, og gennem hendes ærlige og uforfærdede far, Solomon Mack, så Lucy blev en troens stjerne i den evige familie, hun tilhørte.

Lucy var født den 8. juli 1775, medens den amerikanske borgerkrig rasede. Som barn elskede hun at høre sin far fortælle om sine oplevelser i den fransk-indianske krig og under den amerikanske revolution. Hans strategier for at skræmme indianerne ved et baghold og hans heltemodige redning af en såret kammerat under heftig kamp blev senere ofte genfortalt af Lucy.

Lucy havde sin kærlighed til friheden og til Amerika fra sin far. Fra ham havde hun også evnen til at være leder og til at kune træffe afgørelser. Solomon var bortrejst i forrretningsøjemed fra Lucy var ni år til hun var næsten sytten, og han vendte fattig tilbage. Men selv om Lucys familie ikke havde mange materielle goder, og børnene ikke kunne komme til at gå i skole, fordi de boede så langt ude i ødemarken, så sørgede Lydia Gates Mack for, at de voksede op i en åndelig og kulturel atmosfære.

Lydia havde været skolelærerinde, før hun giftede sig med Solomon Mack, og hun kom fra en velhavende og meget kultiveret familie. Dette blev til meget stor velsignelse for dem, for medens Solomon var borte fra hjemmet i lange perioder, hvilede ansvaret for børnenes timelige, intellektuelle og åndelige velfærd på hende. Hun lærte dem ikke alene de fag, man ellers lærer i skolen, men hun kaldte dem også sammen morgen og aften for at bede; de lærte at elske hinanden og at ære og elske Gud.

Lucys taknemmelighed og hendes kærlighed til sin môr sås tydeligt, da de skiltes i 1816, idet familien Smith bestemte sig til at flytte fra Vermont til Palmyra i staten New York. Lucy skrev, at hun måtte: „tage afsked med denne fromme og kærlige mor, som jeg skylder al min religiøse forståelse, og det meste af den undervisning, jeg ellers havde modtaget.“ Hendes mor bad hende om vedblivende at være trofast i at tjene Gud, så de kunne mødes igen, efter at hun var død, for hun følte, at de aldrig skulle mødes igen her på jorden.

Lucy arvede sin mors uafhængighedsfølelse og store evne til at udtrykke sig. Hun skrev værdifulde dagbøger, breve og biografier, selv om hun levede et hårdt liv, der ikke levnede tid til meget af den slags. Hendes: „Joseph Smiths historie“, indehol-

der ikke alene korte biografier over hendes forældre, brødre og søstre, såvel som over profetens og hendes egen familie, den er i sig selv en åndelig og litterær perle, der ligger og skinner i de historiske arkiver.
Som den yngste af otte børn, var Lucy meget afholdt, men blev ikke forkælet, og hun påtog sig gladeligt at passe sine to ældre søstre, Lovisa og Lovina, medens de lå syge, hvilket vil sige fra Lucy var tretten til hun var fyldt nitten. Begge søstrene, som var sidst i tyverne led af tuberkulose, eller brystsyge, som det dengang kaldtes.
Der var en begivenhed, der gjorde stort indtryk på Lucy, men som hun ikke helt kunne forstå; det var søsteren, Lovisas mirakuløse helbredelse, der alligevel ikke viste sig at være varig. Efter at have været syg i to år, syntes døden at være nær, idet hun lå bevidstløs hen i tre dage, men så klokken to om morgenen kaldte hun på Lovina og sagde: „Herren har helbredt mig på legeme og sjæl – hjælp mig op, så jeg kan få tøj på, jeg vil op nu." (Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith*, side 11).
Begge søstrene døde ganske kort efter hinanden i 1794, og Lucy følte sig nu ensom og var meget melankolsk, for samtidens strenge religiøse retninger gav hende ingen trøst eller vejledning. Hendes åndelige behov fandt ingen næring. Hendes bror, Stephen, der så hvor nedbøjet hun var, inviterede hende til Tunbridge i Vermont, for at bo hos ham og hans familie et stykke tid; hun sagde ja tak, og livede da også op ved at omgås nye mennesker. Det var her hun mødte den høje, blide Joseph Smith. Da de havde kendt hinanden et års tid, giftede de sig; det var den 24. januar 1794 i Tunbridge.
Lucy måtte spærre sine blå øjne op af forbavselse, da man talte om, hvad hun skulle have i bryllupsgave. John Mudget, som var hendes bror Stephens forrretningspartner, sagde: „Lucy bør have et eller andet, der virkelig er noget; jeg vil give hende lige så meget, som du vil."
„Det er i orden," sagde Stephen. „Jeg vil give hende 500 dollars kontant!"
„Godt," sagde John. „Så giver jeg hende også 500 dollars!" (Samme værk side 32).
Udsigten til en medgift på 1000 dollars til at indrette sit hjem for fik Lucy til at føle sig meget afholdt og betydningsfuld. Det var i 1796 en meget stor sum, for en hektar land kunne dengang købes for under en dollar; så hendes bryllupsgave repræsenterede en meget stor værdi, foruden at den viste, hvor meget hun betød for sin familie. Men da den unge, flotte Joseph allerede var en holden gårdejer, bestemte Lucy sig klogeligt til at gemme medgiften, til der blev brug for den.
Lucy og Joseph takkede Stephen og John, og efter at de havde aflagt besøg hos hendes forældre i Gilsum, New Hampshire, som ikke lå langt borte derfra, vendte de tilbage til Tunbridge.
Det gik dem godt på gården i omkring seks år, og Lucy fødte Alvin i 1798 og Hyrum i året 1800.
I 1802 flyttede de til Randolph og åbnede en forretning. Det var her, at Lucy, der nu var 27 år gammel, blev forkølet, og forkølelsen efter uger, hvor hun havde haft høj feber og hoste, blev til tuberkulose. Joseph var dybt ulykkelig, for lægerne sagde, at hun ikke kunne leve. Men Lucy bad af hele sin sjæl til Gud og sluttede en pagt med ham; hvis han ville lade hende leve, så ville hun tjene ham. Hun hørte en stemme sige: „Søg, så skal du finde; bank på, så skal der blive lukket op for dig. Lad blot dit hjerte finde trøst; du tror på Gud, tro også på mig." (Samme værk, side 34).
Hendes mor lænede sig ind over sengen netop i det øjeblik, Lucy igen fik magt til at tale, og forbløffet sagde hun: „Men Lucy, du har det jo bedre!" „Ja, mor," svarede Lucy, „Herren vil lade mig leve, hvis jeg er trofast overfor det løfte, som jeg har givet ham om at være en støtte for min mor, min mand og mine børn." (Samme værk, side 34-35).
Efter denne store, åndelige oplevelse, tørstede Lucy endnu mere efter kundskab om Gud, men da hun besøgte forskellige kirker for at høre „livets ord", blev hun skuffet. Hendes udtalelse derom er profetisk:
„. . . men efter at have hørt ham (præsten), gik jeg hjem overbevist om, at han hverken forstod eller værdsatte det emne, som han talte om, og i mit hjerte tænkte jeg: *Den religion, som jeg søger, findes ikke på jorden!* Jeg var derfor fast besluttet på at læse min Bibel godt og grundigt, og idet jeg brugte Jesus og hans disciple som vejvisere, at opnå det fra Gud, som menneskene hverken kan give eller tage fra en . . . Bibelen, bestemte jeg, skulle være min vejviser i livet og til frelsen." (Samme værk, siderne 34-35. Kursiv tilføjet).
Der er to andre eksempler på Lucys tro på helbredelsens gave, der er værd at lægge mærke til. I 1813 hærgede der en tyfus i Libanon, New Hampshire, og alle hendes otte børn fik sygdommen.

„På grund af fejlslagen høst og dårlige tider havde Joseph og Lucy måttet flytte otte gange."

Sophronia, der var ti år gammel, lå alvorligt syg i næsten tre måneder, og lægerne troede ikke, de kunne redde hende. Da hun helt var holdt op med at trække vejret, greb Lucy barnet og gik op og ned ad gulvet med hende, idet hun bad kraftigt. De, der var til stede, sagde til Lucy: „Det nytter ikke noget; du må jo være blevet vanvittig, barnet er dødt." Men Sophronia gispede efter vejret og levede, som svar på sin mors bønner til Herren.

Joseph, junior, var otte år gammel, da tyfusinfektionen satte sig fast i hans ben, og han måtte igennem tre alvorlige operationer. Kirurgen ville amputere benet, men det satte Lucy sig imod. Man bragte tove til at binde Joseph med, man han nægtede at lade sig binde; han ville heller ikke drikke spiritus som bedøvelsesmiddel. Senere skrev, hun, at han havde sagt:

„,Mor, jeg vil ikke have, at du er herinde, for jeg ved, at du ikke kan udholde at se mig lide sådan; far kan tage det, men du har lidt så meget sammen med mig og passet mig så længe, at du ikke kan mere.' Så så han op på mig og med tårer i øjnene sagde han: ,Lov mig, at du ikke bliver her, mor. Herren vil hjælpe mig, og jeg skal nok komme igennem det . . .'

„ . . . Da det tredje stykke af knoglen blev skåret fri, tiltvang jeg mig adgang til værelset . . . og åh, sikke et syn for en mor at se! Såret var åbent, blodet strømmede ud derfra, og sengen var bogstavelig talt overplettet af blod. Joseph var bleg som et lig og store sveddråber trillede ned ad hans ansigt; alle hans træk var fuldstændigt forvredet af smerte!" (Samme værk, siderne 57-58).

Joseph kom sig hurtigt efter operationen, men han var halt i adskillige år derefter og han haltede en ganske lille smule resten af sit liv.

Lucy Mack Smith havde tillid til sig selv kom kvinde og som husmor. Hendes blandede karaktertræk synes næsten enestående paradoks; hun var impulsiv og meget karakterfast og alligevel stolede hun på at ånden ville meddele hende, hvad hun skulle sige og give hende myndighed til også at sige det. Da en landevejsrøver uden skrupler forsøgte at stjæle Lucys heste og vogn, da de flyttede alt, hvad de ejede til Palmyra, viste hun mod nok til at konfrontere ham i kroen foran alle de rejsende (Joseph, senior, var taget til Palmyra adskillige uger i forvejen), hun sagde:

„Mine damer og herrer, må jeg bede om jeres opmærksomhed et øjeblik. Lige så sikkert, som Gud er til, tilhører dette forspand og alle ejendelene her min ægtemand, og det er denne mands hensigt at tage det hele fra mig . . . så jeg må stå tilbage med otte børn uden beskyttelse på rejsen."

Så sagde hun til røveren:

„Mine herre, jeg forbyder Dem at røre forspandet eller at køre længere i vognen. De kan frit gå herfra; jeg har ingen brug for folk som Dem! . . ." (Samme værk, side 63).

Lucy fandt sig ikke i uretfærdighed ret længe. De ankom sikkert til Palmyra, men: „Havde knap to cents" på sig.

Til trods for, at familien var fattig, gav Lucys store tro på sine egne og familiens evner fantastiske resultater det første år, de tilbragte i Palmyra. På grund af fejlslagen høst og dårlige tider, der havde

hersket lige siden, de blev gift, havde Joseph og Lucy måttet flytte otte gange, før de ankom til staten New York. Da de så ankom til Palmyra ryddede de 15 af de 50 hektar, som de købte, og byggede et bjælkehus. Lucy tjente penge nok til mad og møbler ved at dekorere voksduge.
Da der var gået to år, tegnede Alvin et nyt hus, hvor hans forældre kunne have det godt: „i deres alderdom". Lucy var på det tidspunkt 45 år gammel, og hendes yngste barn, Lucy, to år! Hun var meget begejstret for sit nye hus, og det var næsten færdigbygget i november 1823, da Alvin pådrog sig en mavesygdom og døde, efter at en ukyndig læge havde behandlet ham med kalomel. På sit dødsleje overdrog Alvin Hyrum den opgave at færdiggøre huset; han bad Joseph love, at han ville være trofast, så han kunne opnå at få overdraget pladerne i sin varetægt; børnene fik han til at love, at de altid ville være gode mod deres far og mor. Hele familien og naboerne sørgede dybt, da Alvin døde, for han var kun 25 år gammel og afholdt af alle. Lucy kom ikke til at nyde sit nye hus ret længe, for kort efter var der nogle mænd, der uden skrupler snød familien Smith fra gård og hjem.
Lucy var interesseret i religion lige fra hun var ganske ung og søgte oprigtigt efter sandheden. Efter at Joseph Smith, senior, havde opgivet at gå til kirkemøder på grund af den kiv og strid, der altid herskede, blev Lucy bedrøvet og bad om, at han måtte kunne finde det sande evangelium og tage imod det. Hun havde en smuk drøm, der forsikrede hende om, at Joseph skulle høre og modtage det sande, som var uberørt af synd, Guds Søns evangelium, engang i fremtiden. Joseph havde også nogle interessante drømme og syner, som Lucy accepterede og fandt meget betydningsfulde. Hun ærede sind mand som familiens overhoved, længe før han fik præstedømmet og blev de sidste dages helliges første patriark.
Lucys og Josephs kærlighed var blevet lutret og gjort ædel i forfølgelsernes og prøvelsernes smeltedigel. Da Joseph for sidste gang lukkede sine øjne den 14. september, 1840, så Lucys fremtid ensom og formålsløs ud, og hun kunne ikke forestille sig nogen større ulykke eller sorg. Og alligevel skulle hun de næste fire år se fire af sine sønner, fire af sine børnebørn og to svigerdøtre dø.
Den mest strålende måde, hvorpå Lucy udviste sin tro, var i hendes egenskab som mor. Hun nærede sine børns spirende tro ved at lære dem at læse og at elske Bibelen, at bede og at ære Gud. Hun opdrog ni af sine elleve børn til de blev voksne. Da den unge Joseph som 14-årig fortalte sin mor om Faderens og Sønnens strålende tilsynekomst, så troede Lucy ham af hele sit hjerte. Hendes sjæl glædede sig ved den gradvise tilsynekomst af genoprettelsens evangelium, som hun så længe havde ventet på. Hun var med rette stolt over sin søns og hendes families mission.
Lucy samlede hver dag sin familie til en bøn, hvor hun bad om, at Joseph måtte blive instrueret i sine pligter og beskyttet mod Satans snarer. Hun var tålmodig og opmuntrede Joseph i de fire svære år, hvor hans vækst konstant var under guddommelig kontrol, indtil Moroni endelig overdrog ham pladerne og denne del af arbejdet for genoprettelsen.
Alvin foreslog, at alle skulle stå tidligere op, sådan at arbejdet på gården kunne være udført inden solnedgang, og mor Lucy kunne have aftensmaden parat tidligt, så de alle kunne samles omkring Joseph og lytte til, hvad han havde at sige. Familien glædede sig over, at Gud ville oplyse deres liv med mere fuldkommen kundskab om frelsesplanen.
Lucy længtes efter at vide mere om det ældgamle folk, hvis historie Joseph var ved at oversætte. Og da hun endelig kunne komme til at læse Mormons Bog, tænkte hun på alle de vanskeligheder, familien havde måttet gennemgå i årevis, og hun følte: „at Himlene blev bevæget for at hjælpe os og at englene ... vågede over os". Ja hun kunne med rette sige: „Min sjæl højlover Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min Frelser".
Hun elskede Mormons Bog og bar et stærkt vidnesbyrd om den til hvem som helst, der ville lytte. En gang råbte en mand, der befandt sig i en gruppe på adskillige hundrede mennesker: „Er Mormos Bog sand?" Hun svarede højt og klart og uden tøven:
„Denne bog er frembragt ved Guds kraft, og oversat ved hjælp af den Helligånd; og hvis min stemme var så kraftig som ærkeenglen Mikaels basun, så ville jeg udråbe sandheden over hvert eneste land og over alle havene, og genlyden deraf ville nå hver eneste ø, sådan at ingen af Adams slægt ville have nogen undskyldning for ikke at have hørt det. For jeg bevidner, at Gud igen i de sidste dage har åbenbaret sig for menneskene og har strakt sin hånd frem for at indsamle folkene i et godt land, og hvis de adlyder hans bud, skal de arve landet ..." (Samme værk, side 204).

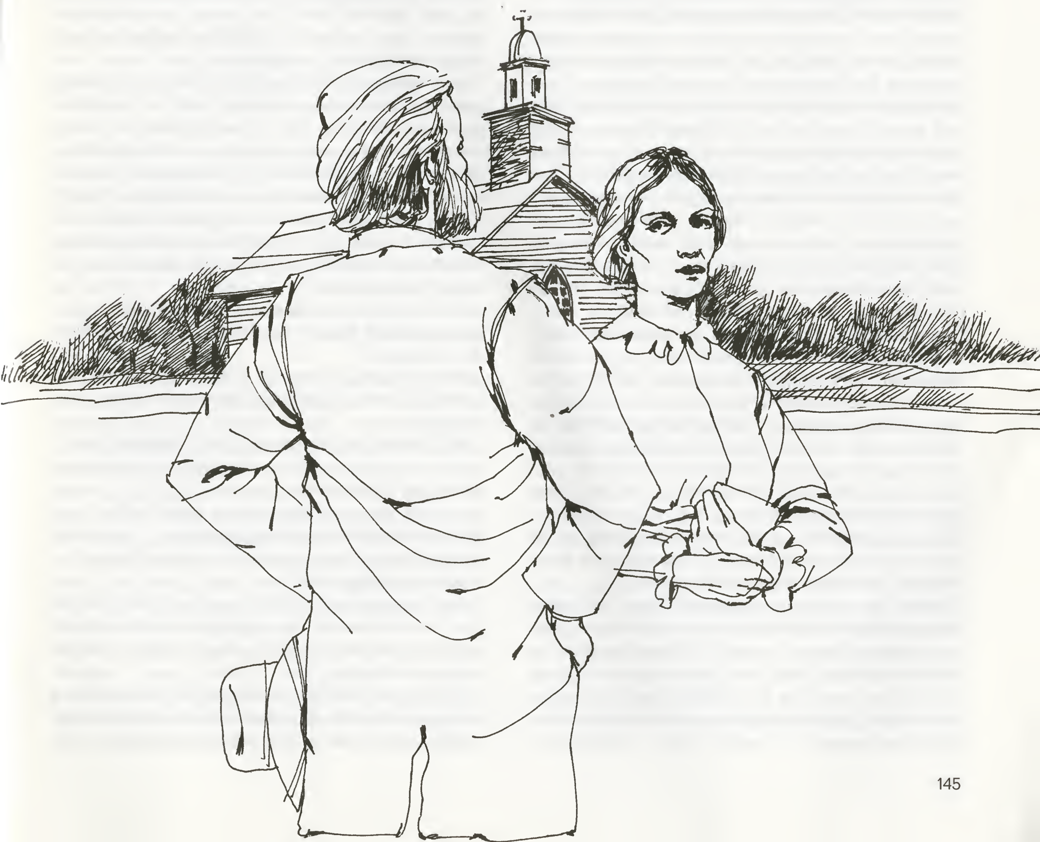
Lucy var en kvinde, der nærede stor medfølelse overfor alle. Hun bad meget om at Joseph og hendes øvrige familie måtte blive beskyttet længe inden de blev forfulgt og plaget. Hun syntes intuitivt at vide, hvornår hendes familie mest havde brug for, at hun bad for dem.

Hun bad også for mange andre mennesker. Efter at Lucy var blevet døbt, blev hun en storslået missionær, særlig for sin egen familie. Hun besøgte sine slægtninge og skrev breve til dem, hvori hun forklarede evangeliet. Solomon, hendes bror, sluttede sig til kirken, som følge af hendes breve og hendes interesse for hans åndelige velbefindende. Endnu en af hendes bønner blev besvaret, da Joseph fortalte hende om frelsesarbejdet for de døde og hun blev forsikret om, at Alvin kunne modtage dåbens og tempelarbejdets velsignelser ved stedfortræder. Han var død kun få uger efter, at engelen Moroni havde vist sig i 1823.

Hyrum giftede sig med Jerusha Barden i 1826 og Joseph giftede sig med Emma Hale 18. januar 1827. Lucy elskede sine svigerdøtre og var en eksemplarisk svigermor. Efter at begge svigerdøtrene havde mistet deres mænd ved martyrdøden, tilbragte Lucy sine sidste år sammen med Emma, som trofast passede hende, indtil hendes død i 1856. Lucy elskede sine børnebørn, og da Joseph og Emma mistede fire børn ved fødslen, sørgede Lucy lige så dybt, som havde det været hendes egne børn.

Alle, som elskede Gud, var velkomne i Lucys hjem. Mange nætter overlod hun og hendes mand hver eneste seng i huset til hellige, medens de selv sov på gulvet.

Oliver Cowdery kaldte Lucy for mor, og hun be-

handlede ham som en søn, idet hun delte sin tro med ham og opmuntrede ham til at fortsætte med oversættelsesarbejdet. Hendes kærlighed udstrakte sig også til Martin Harris, til trods for, at han ved sin troløshed var profeten og hans familie til megen sorg.

Skønt Lucy var en elskelig og kærlig kvinde, så kunne hun også revse voldsomt, når det var nødvendigt. Lucys store offervilje for Herrens sag og hendes fine retfærdighedssans gjorde hende til en ledende personlighed.

Hendes egenskab som leder blev sat på prøve først i året 1831. De hellige havde fået besked om at flytte til Kirtland fra Palmyra området. Det meste af Lucys familie var taget i forvejen i januar måned, og Lucy blev valgt til at lede et kompagni på 80 hellige fra Waterloogrenen, idet hun havde sine to yngste sønner, William og Don Carlos til hjælp.

Turen ned ad Eriekanalen om bord på en fladpram havde taget fem dage og havde været et sandt mareridt, for de fleste af de hellige havde ikke taget mad nok med til sig selv, og det hårde vejr tog hårdt på kvinder og børn. Da de ankom til Buffalo, traf de nogle medlemmer fra Colesvillegrenen, som søgte bådlejlighed til Kirtland. Havnen var tilfrosset, og de hellige kunne ikke komme videre.

Da Collesvillemedlemmerne sagde til Lucys gruppe, at de ikke skulle fortælle nogen, at de var sidste dages hellige, for så ville de ikke kunne få hverken skib eller logi, så sagde Lucy standhaftigt: „Jeg har i sinde at sige til folk lige præcis, hvem jeg er, og hvis I skammer jer over Kristus, kan I ikke forvente at blive hjulpet; det skulle ikke undre mig, om vi kom til Kirtland før jer!"

Dette var en profetisk udtalelse for ved hjælp af Lucys tro og bønner fik hendes gruppe skibslejlighed. Medens hendes elskede hellige ventede på skibets dæk, kom de til at småskændes og knurrede over forholdene. William løb hen til sin mor og sagde: „Mor, se hvor forvirrede, de er; du må sætte en stopper for det!"

Lucy var ikke ret høj, men hun rettede sig op og gik, rank som en dronning og med lynende øjne, imellem dem. Hun talte højt og bestemt:

„Brødre og søstre, vi kalder os hellige, og påstår at have adskilt os fra verden for at tjene Gud fremfor jordiske ting; vil I virkelig allerede give op og være årsag til at Guds værk gøres til grin ved jeres tåbelige og uværdige opførsel? I siger, at I sætter jeres lid til Gud, hvordan kan I da beklage jer, sådan som I gør! I er endnu mere urimelige end Israels børn var; for I, mine søstre længes efter jeres gyngestole og I, mine brødre, af hvem jeg ventede mig fasthed og energi, erklærer, at I er sikre på, at I vil omkomme af sult, før vi når vejs ende. Og hvorfor er I sådan? Er der nogen af jer, der har savnet noget? Har jeg ikke givet jer mad hver dag, og har jeg ikke modtaget jer, der ikke kunne sørge for jer selv lige så vel, som var I mine egne børn? Hvor er jeres tro? Hvor er jeres tillid til Gud? ... Brødre og søstre, lad os nu alle bede til Gud, om at isen må blive brudt, så vi kan komme afsted, så vil det ske, så sikkert som Herren lever." (Samme, siderne 203-204).

Kun få øjeblikke senere blev Lucys tro belønnet; der dannede sig en revne i isen, og båden kunne sejle ud i Eriesøen. Båden var så fyldt, at tilskuerne troede, den ville synke. Faktisk gik de til pressen og fik offentliggjort, at mormonbåden var sunket med alle om bord. Da Lucy og de hellige ankom til Fairport, morede det dem meget at læse om deres egen død i aviserne.

Lucys fantastiske tro bar frugt, idet hun modtog mange åndelige gaver gennem hele sit liv såsom: profeti, vidnesbyrd, tro på helbredelse, at kunne bedømme ånder samt visdom og kundskab. Hendes profetier forbløffede både de hellige og de helliges fjender. Præsten for en protestantisk kirke i Pontiac, Michigan, sagde hånligt, da han blev præsenteret for hende: „Nå, så De er mor til den stakkels, fjollede dreng, Joe Smith, der foregav at oversætte Mormons Bog."

Hun så ham lige i øjnene og svarede: „Ja, jeg er mor til Joseph Smith, men hvorfor omtaler De ham på den måde?"

„Fordi," svarede præsten, „han tror, at han kan vælte alle andre kirkesamfund, med en enkelt mormonbog."

„Har De nogensinde læst bogen?" spurgte Lucy.

„Nej, den slags gider jeg virkelig ikke beskæftige mig med," svarede han.

Lucy bar så sit vidnesbyrd for ham, om at „den bog indeholder det evige evangelium ... som blev skrevet for at frelse Deres sjæl, gennem den Helligånds magt og kraft."

„Såh," svarede han, „sikke noget vrøvl. Jeg er ikke det mindste nervøs for, at noget medlem af min kirke vil blive ledt på afveje af den slags; dertil er de for intelligente."

Lucy svarede med en understregning af profetiens ånd: „Hør her, Mr. Ruggles — så sandt Gud lever, så vil vi, inden der er gået tre år, have vundet mere

end en tredjedel af Deres kirkes medlemmer over til os; og enten De tror det eller ej, vil De miste selv Deres hjælpepræst på denne måde!" (Samme værk, siderne 215-216).

Præsten, Hr. Ruggles ansigtsudtryk undergik en pludselig forvandling, og det var der skam også god grund til, for mindre end to måneder derefter sendte Joseph Jared Carter ud som missionær til Michigan efter Lucys råd. Jared omvendte halvfjerds af præstens menighed, og hans hjælpepræst, Samuel Bent, blev døbt i januar 1833, han blev en af kirkens bedste støtter.

Joseph hyldede sin mor i de mørke forfølgelsens dage i 1842: „Min mor er en af de ædleste og bedste af alle kvinder. Måtte Gud lade både hende og mig leve så længe, at vi kan nyde hinandens selskab i frihed, og sammen kan indånde den friske luft." *(Documentary History of The Church,* bind 5, side 26).

Lucys familie var det dyrebareste for hende, og hun levede i høj grad op til det, som hendes elskede mand sagde om hende på hans dødsleje:

„Mor, ved du ikke, at du er mor til en af de mest storslåede familier, som nogensinde har været på jorden? Verden elsker sine egne, men den elsker ikke os. Den hader os, fordi vi ikke er af verden. Derfor udgyder den sin ondskab over os og søger at berøve os livet. Når jeg ser på mine børn og gør mig klart, at skønt de er opdraget til at arbejde for Herren, så må de gennemgå angst og lidelser, så længe de lever her på jorden; og jeg er meget ængstelig ved at forlade dem, omringet som de er af deres fjender." *(History of Joseph Smith,* siderne 308-309).

Joseph, senior, og Don Carlos døde efter de store forfølgelser i henholdsvis 1840 og 1841. Så blev Samuel jaget af pøbelen, da han var på vej for at redde Joseph og Hyrum i Carthage; efter at have været forfulgt i årevis, var dette sidste, hårde, timelange ridt på den smukke, sorte hest for meget for ham, og han døde kun en måned senere. Og som vi ved, blev Joseph og Hyrum slået ihjel af pøbelen under tragedien ved Carthage fængslet. Alligevel blev Lucy aldrig bitter eller fik medlidenhed med sig selv, hendes tro på Gud og hendes evige familie bragte hende fred og trøst.

Ved kirkens konference i Nauvoo, oktober 1845, før Brigham Young førte de hellige mod vest, blev Lucy Mack Smith æret af generalautoriteterne, som spurgte hende, om hun ønskede at sige nogle ord.

„Hun begyndte med at sige, at hun var overordentlig glad over, at Herren havde ladet hende opleve at se så stor en menighed ... Der var forholdsvis få i menigheden, der kendte noget særligt til hendes familie. Hun var mor til elleve børn, de syv af dem var drenge. Hun opdrog dem til at frygte og elske Gud, og aldrig har der eksisteret en mere lydig familie. Hun advarede forældrene, at de ville blive holdt ansvarlige for deres børns opførsel; hun rådede dem til at give børnene bøger og arbejde, så de ikke fik lejlighed til at være dovne; hun sagde til alle, at de skulle fylde deres hjerter med kærlighed, godhed og venlighed, og aldrig i det skjulte gøre, hvad de ikke ville gøre i millioners påsyn."

Så spurgte hun, om menigheden anså hende for at være en mor for Israel, og hun blev lykkelig over at høre fem tusinde stemmer, der hævede sig i et enstemmigt: ,ja!' Så fortalte hun historien om vanskelighederne, prøvelserne og forfølgelserne, som hendes familie havde måttet udholde i de atten år, siden Joseph havde fået guldpladerne. Hun bevægede sine tilhørere til tårer, da hun beskrev, hvordan hendes sønner var blevet slæbt bort fra deres hjem og dømt til at skydes, eller havde tilbragt måneder i beskidte fængsler på grund af falske sigtelser. Alle forsøg på at få oprejsning ad rettens vej, viste sig at være frugtesløse, men Joseph havde sagt, at han ville fremsætte deres klager for den højeste domstol i Himmelen. Der var ingen, der ikke var bevæget, da Lucy fortsatte: ,Jeg havde jo ikke forestillet mig, at han så tidligt skulle forlade os, så han selv kunne føre vor sag deroppe. Og tror I ikke, at sagen selv i dette øjeblik er for retten?

,Jeg føler det, som om Gud prøver denne nation lidt her og lidt der, og jeg føler, at broder Brigham vil få lov til at føre dette folk bort. Her i denne by ligger mine døde: min mand og mine børn, og hvis det er tilfældet, at resten af mine børn skal drage med jer (og Gud give, at de alle skal det), så kommer de ikke til at tage afsted alene. Det er mit ønske at drage med jer; men hvis jeg drager med, så ønsker jeg, at mit legeme må blive bragt tilbage hertil, hvis jeg skulle dø derude, sådan at jeg kan blive begravet sammen med min mand og mine børn.," *(D. H. C.,* bind 7, siderne 470-71).

Præsident Young lovede så, at han og menigheden ville sørge for at, mor Smiths ønske ville blive opfyldt. Men Lucy var ikke stærk nok til den hårde tur vestpå. Hun døde i maj 1856 i Mansion House i Nauvoo, 81 år gammel.

Lucy Mack Smiths eksempel har bud og inspiration

(Forts. på side 172)

Et vidnesbyrd om Jesus

Et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus er det vigtigste for livet og frelsen

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
Fra De Tolvs Råd

Jeg har adspurgt Herren om, hvad han ønskede, jeg skulle sige ved denne lejlighed, og jeg følte meget stærkt, at jeg skulle bære mit vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus er Søn af den levende Gud, og at han blev korsfæstet for denne verdens synder.

Jeg har det, man kalder: *et vidnesbyrd om Jesus,* med andre ord ved jeg, fordi den Helligånd har åbenbaret det personligt til min sjæl, at Jesus er Herren; at han skaffede os liv og lys gennem evangeliet; og at han i de sidste dage har gengivet sin evige sandhed i sin fylde, så vi sammen med vore forfædre kan arve retten til at være i hans nærværelse i evigheden.

Et vidnesbyrd kommer gennem Guds Ånd. Man kan ikke få det på nogen anden måde. Og når et vidnesbyrd bliver til, dannes det gennem Åndens kraft. Derfor beder jeg inderligt om, at jeg ved denne lejlighed må blive ledet af denne kraft, sådan at det, jeg siger, må være efter Herrens sind og vilje.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd både over for mig selv, jer som medlemmer af kirken og for hele verden. I må være fyldt af den samme ånd, som den, der får mig til at tale, hvis mit vidnesbyrd skal kunne synke dybt i jeres hjerter og danne et kildevæld i jer, der fører jer til det evige liv, og for at jeres hjerter kan brænde i jer, så I ved, at de ord, der bliver talt er sande og guddommelige. Derfor beder jeg om, at jeres hjerter må være åbne, og jeres sjæl må brænde i jer, så I ved, at jeg taler sandt.

Jeg vil tillade mig at læse nogle vers, som jeg selv har skrevet, dels fordi de er et vidnesbyrd, og dels fordi jeg synes, de anslår den rette stemning ved en lejlighed som denne.

Jeg tror på Kristus

Jeg tror på Kristus, han er min Gud,
min fryd og glæde jeg synger ud
i ord og toner af hjertens lyst,
jeg takker Herren for håb og trøst.

Jeg tror på Kristus, han er Guds Søn,
på jorden fik han sin usle løn.
Han hjalp de syge — bød døden trods,
velsignet være hans gerning blandt os.

Jeg tror, at Kristus blev født til jord
for at opfylde sin Faders ord,
at jordens slægter i syndens favn
kan vinde frelse ved Jesu navn.

Jeg tror på Kristus, som viste vej
og blev eksempel for dig og mig.
Han sagde kærligt: „Følg i mit spor,
påtag jer byrden og adlyd Guds ord."

Jeg tror på Kristus og på de ord,
han planted' dybt i den gode jord,
mit ganske hjerte vil ære de bud,
den sandhedskilde, jeg fik af Gud.

Jeg tror, at Jesus ofrede sig,
fra Satans lænker han frelste mig.
I lyset af Guds kærlighed
jeg leve skal til evig tid.

Jeg tror, at Kristus vor Herre selv
har bragt mig i en guddommelig gæld,
i sorg og smerte har han fortalt,
den rene kærlighed gengælder alt.

Jeg tror på Kristus — hvad end der sker,
og blandt hans folk jeg står og ser
ham vende tilbage i herlighed
for at regere i evighed.

(Oversat af Rie Voss)

Frelsen kommer fra vor himmelske Fader. Ja, at blive frelst betyder: at blive som han, at arve og eje og modtage det, som er hans. Hvis vi skal kende Gud, må vi tro, som han tror, tænke som han tænker, og opleve som han oplever.

Den store frelsesplan blev skabt af vor himmelske Fader, for at vi kunne udvikle os og gå fremad og blive som han. Men frelsens midtpunkt er Kristus. Planen indbefattede, at denne jord blev skabt og befolket, sådan at vi kunne komme herned og få erfaringer, som vi ikke kunne få på nogen anden måde.

Vi boede sammen med vor himmelske Fader i evighederne, der gik forud for dette liv. Vi var til stede, da han midt i evighederne råbte: „Hvem skal jeg sende ud som min søn, hvem skal bringe det uendelige og evige sonoffer, sådan at min evige plan kan frelse mine børn?" Vi var selv til stede, og vi så, for at sige det, som ældste Orson F. Whitney har sagt det i sit poetiske digt: *Elias, således:*

En skikkelse, hvori styrke er blandet med styrke,
af ydmygt, men dog guddommeligt udseende,
en, hvis åsyns herlighed overgår
solens glans ved middagstid.
Hans hår er hvidere end havets bølgeskum
eller alpetoppens sne.
Han talte — og folk blev endnu mere alvorlige og lydhøre,
stilheden endnu mere stille.

„Fader!" — stemmen lød som musik,
klar som den rislende lyd
af bjergbækken, når den strømmer ned
fra den jomfruelige snes højder.
„Fader," lød den, „eftersom én skal dø
for at forløse sine børn,
medens jorden, der endnu er uformet og øde,
skal frembringe pulserende liv —

Og den mægtige Mikael først skal falde,
for at det dødelige menneske kan blive til,
og du skal sende den udvalgte Frelser:
Se, her er jeg — send mig!
Jeg beder dig — og jeg søger ingen belønning —
frels dem, som dengang var mine;
mit er det frivillige offer,
din den uendelige herlighed og ære."
(Vejen til fuldkommenhed, siderne 46-47)

Der er ingen frelse uden Jesus Kristus. Engelen som kom til Kong Benjamin sagde det på denne måde: „... frelse var og er og skal komme i og ved Kristus, Herren, den Almægtiges forsonende blod." (Mosiah 3:18).

Joseph Smith blev engang spurgt: „Hvad er Deres religions mest fundamentale principper?" Han svarede: „De fundamentale principper i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og den tredje dag igen opрejst fra graven og opsteget til Himlen; alle andre ting i vor religion er kun tillæg dertil." (*Documentary History of the Church*, bind 3, side 30).

Med andre ord, Kristi sonoffer er, set fra vort synspunkt, midtpunktet i alting. Gud, vor himmelske Fader, skabte os, uden ham kunne vi ikke eksistere. Og hans Søn, Kristus, har udfriet os, uden ham fandtes der ingen udødelighed eller evigt liv for os.

Det vidunderlige, der er sket i de sidste dage, er, at Himmelens sluser er blevet åbnet; Gud har igen løftet sin røst; han har igen kaldet levende mænd, apostle og profeter, til at tale sine ord, til at udtrykke hans vilje og hensigt til verdens; og hans budskab er Jesu Kristi gengivne evangelium; og det administreres i kirken, der bærer hans navn.

Jeg bærer her mit vidnesbyrd for jer. Jeg er vidne til dette værks sandhed og guddommelighed. Men det er ikke kun min stemme, der lyder. Det er ikke en stemme, der råber i ørkenen.

Det vidnesbyrd, jeg bærer, er blot en genlyd af de vidnesbyrd, som trofaste mennesker har båret siden foråret 1820, hvor Faderen og Sønnen viste sig for at påbegynde den sidste store uddeling. Det vidnesbyrd, som jeg bærer, er kun et enkelt af de mange vidnesbyrd, som titusind gange titusinde mennesker kan bære, mennesker fra alle nationer, tungemål og folkeslag, som skal frelses gennem lydighed mod det budskab, som Gud gengav til verden gennem Joseph Smith.

Og hvis der er noget, der er vidunderligt ved dette værk, så er det, at det er sandt; Jesu Kristi evangelium giver os evner og styrke og frelser os, Guds magt til frelse findes her midt iblandt os; og denne vidunderlige sandhed spredes ud blandt alle nationer i verden, lige så hurtigt, som menneskene vil modtage den, og deres vidnesbyrd fødes, og de tror på de sandheder, som vore missionærer bringer ud til dem. Den dag er kommet, om hvilken Gud har sagt, at hele det samlede Israel skal være vidner om hans navn: „... I er mine vidner, lyder det fra Herren. Jeg er fra evighed Gud." (Esajas 43:12).

Den dag er kommet, om hvilken Herren har sagt, at enhver ældste i hans rige har myndighed til at tale i hans navn, og til at få den Helligånd til at oplyse hans sind og til at udråbe frelsens sandheder.

Også jeg udråber disse sandheder og ønsker i mit hjerte, at menneskene vil høre og tro. Jeg tror roligt, at jeg med Nephi kan sige, at mit hele ønske er at overtale menneskene til at komme til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og blive frelst — fordi dette værk er sandt, fordi frelse findes i Kristus. Så sandt Gud er mit vidne. I Jesu Kristi navn. Amen.

○

Frelse og ophøjelse

En tale om opstandelsen, genløsningen og den evige familieenhed

AF ÆLDSTE THEODORE M. BURTON
Assistent til De Tolvs Råd

Da jeg hørte radio for et par dage siden, hørte jeg en prædikant sige til sine tilhørere: „Bekend jer til Kristus, og I skal blive frelst. Lad Kristus komme ind i jeres hjerter, og han vil frelse jer."

Så citerede han Efeserne 2:8 som et bevis på sin påstands rigtighed: „Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven."

Til sidst sagde han: „Er det for meget forlangt af jer? Tusinder, ja, hundredetusinder af mennesker har fundet fred og glæde ved at modtage Kristus som deres Frelser. Slut jer til os i den kristne tro, og I skal blive frelst."

Jeg gad vide, hvor mange mennesker, der er blevet lullet til en falsk tryghedsfølelse på grund af en sådan lærdom. Da jeg som missionær bankede på folks døre, var der hundredevis af mennesker, der fortalte mig, at de ikke var interesserede i at lære mere om Jesus Kristus, for de var allerede frelste. Det forfærdelige ved dette er, at de har ret, men det er vanskeligt at forklare dem, at det jo ikke er *hele* sandheden.

Jeg er personligt meget optaget af dette problem, fordi det een gang for alle er gået op for mig, hvor megen skade det kan gøre kun at kende en del af sandheden. En lille smule viden om noget er en farlig ting. Vi har brug for at vide mere om sandheden — ja, den ubegrænsede sandhed, indtil vi omsider kender alle ting.

Hvad betyder det, når folk siger, at de er „frelst"? Normalt betyder det bare, at de er frelst fra dødens kløer. Denne frelse tildeles alle mennesker ved Guds nåde alene. Denne frelse opnås uden hensyn til lydighed mod evangeliets principper og love og består kun i, at man opstår fra de døde. Set på denne måde er opstandelse det samme som udødelighed, idet den opstandne vil leve evigt. Alle, der er blevet født til denne jord, opstår på grund af Jesu Kristi sonoffer, enten de bekender sig til Kristus eller ej. Hvadenten et menneske er ondt eller retfærdigt,vil han modtage udødelighedens gave gennem Kristus.

Som Paulus forklarede grækerne i Korint:

„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:20-22).

Alle mennesker modtager således almindelig frelse, undtagen fortabelsens sønner. Efter deres opstandelse „skal de vende tilbage til deres eget sted for at nyde, som de var villige til at modtage, fordi de ikke ville nyde det, som de kunne have fået." (L. & P. 88:32).

Disse fortabelsens sønner (måske kun nogle ganske få) vil opstå, men de vil ikke blive forløst fra Satans magt, fordi de stadig er urene; som profeten Alma sagde om dem:

„. . . (de) skal være, som om der ingen forløsning var sket; thi de kan ikke blive genløst i overensstemmelse med Guds retfærdighed, og de kan ikke dø, da er ikke længere gives forkrænkelighed." (Alma 12:18).

Jeg formoder, det må føles som et sandt helvede at have et legeme og ikke være i stand til at gøre brug af det. Alle andre mennesker vil ved Guds nåde blive frelst fra døden, helvede, djævelen og uendelig lidelse.

Kristi offers sande værdi rækker langt videre end blot til denne almindelige frelse, der vil blive alle mennesker til del. Det er muligt at opnå en meget større frelse, som Gud har planlagt for sine børn. Denne udvidede frelse er den individuelle frelse og afhænger ikke alene af nåde, men også af lydighed mod evangeliets lov. En

af profeterne i Mormons Bog forklarede, hvorfor han og hans lige var så ivrige efter at fortælle mere om Jesus Kristus. Han skrev:
„Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus og blive forsonede med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2. Nep. 25:23).
Den fuldstændige forsoning med Gud er meget vigtig for mig. Det er den fuldstændige forsoning, der kan bringe mig tilbage til Guds nærværelse som en af hans pagts sønner. Det er denne tanke, der tiltrækker mig. Det er denne betingede frelse, som jeg kalder ophøjelse.
Ophøjelse er en gave fra Gud, som afhænger af min lydighed mod Guds love. Jeg kan intet gøre selv for at skaffe mig denne gave. Kun ved Guds nåde er denne mulighed blevet åbnet for mig, men kun hvis jeg er lydig mod Guds love, kan jeg få ret til min arvelod i min himmelske Faders rige som søn i hans familie. Jeg kan ikke blive ophøjet i mine synder, men må først arbejde for at afkaste dem.
Profeten Amulek forklarede dette meget tydeligt, da han om Gud sagde:
„Og jeg siger atter til jer, at han ikke kan frelse dem i deres synder; thi jeg kan ikke fornægte hans ord, og han har sagt, at intet urent kan arve himmeriges rige; hvorledes kan I da blive frelst, uden at I arver himmeriges rige? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder." (Alma 11:37).
Så talte Amulek om grunden til Kristi komme:
„Og han skal komme til verden for at genløse sit folk; og han skal tage deres overtrædelser på sig, som tror på hans navn; og det er dem der skal arve evigt liv, og frelse kommer ikke til andre.
„Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning havde været tilvejebragt med undtagelse af, at dødens bånd er løst; thi den dag skal komme, da alle skal opstå fra de døde og stå for Gud og dømmes efter deres gerninger." (Alma 11:40-41).
Disse gerninger, som følger den sande tro, er blandt andet omvendelse, dåb, modtagelse af den Helligånd og stadig retfærdighed, lige til vi dør.
Jeg har en fætter ved navn Rodney Moyle, som bor nær Boise i Idaho. Når han er en tur i Salt Lake City, kikker han normalt ind til mig på mit kontor. Jeg er altid glad for at få besøg af ham, for han giver mig altid et eller andet nyt og spændende, som jeg kan gå og tygge på. Sidste gang han besøgte mig, spurgte han mig: „Hvis du kunne få lov til at tage det, der var dig kærest, med dig fra denne verden, hvad ville du så vælge?"
Jeg var ikke et øjeblik i tvivl: „Min familie og mine kære!" Men jeg *kan* jo virkelig tage dem med mig, hvis jeg er lydig mod Guds love. Kun gennem lydighed mod evangeliets lov er det muligt at opnå den højere frelse, som omfatter både mig og min familie.
Det er muligheden for at opnå den evige familieenhed, man forstår ved ophøjelse og evigt liv. Min familie kan blive bevaret for evigt og det er min arvelod i Guds rige, hvis jeg er villig til at betale, hvad det koster. De, i Det celestiale Rige, der ikke har betalt hele prisen for at opnå en sådan ophøjelse, vil kun opnå udødelighed og ikke evigt liv inden for Guds egen familieorganisation.
Altså er frelse i dens sande betydning lig med ophøjelse og evigt liv. Denne arv inden for Gud, den evige Faders egen familie er det stadige omkvæd i skrifterne, og bør være enhver mands, kvindes og ethvert barns mål på denne jord. Den fuldkomne frelse opnås kun i og gennem den familieenhed, der består i evigheden.
Da engelen Moroni kom for at gi-

ve Joseph Smith de første instruktioner om genoprettelsen af evangeliet i denne uddeling, citerede han profeten Malakias, dog gjorde han det en lille smule anderledes end det står i vor Bibel:
„Thi se, dagen kommer, der brænder som en ovn, da alle hovmodige og alle, som gør ondt, skal brænde som halm; thi de, der kommer, skal opbrænde dem, siger hærskarernes Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem." (Joseph Smith 2:37).
Hvis man ønsker fuldtud at forstå dette skriftsted, skal man i stedet for ordet: „rod" læse forfædre og i stedet for ordet: „gren" læse børn eller efterkommere. Medmindre du altså gennem lydighed mod Guds love kan blive kendt værdig til at gå i templet og blive beseglet til din familie, må du for evigt leve adskilt fra dem i ugift tilstand. Mig forekommer det som en meget ensom tilværelse at skulle leve uden den varme, som et godt familieliv kan give en, og uden de mennesker, som man elsker.
Gud sagde om dem, der ikke er villige til at betale den fulde pris for ophøjelse ved at være fuldstændig lydig overfor hele loven: „Når de derfor er ude af verden, da tager de hverken til ægte eller bortgiftes, men er som engle i Himmelen, hvilke engle er tjenende ånder, som betjener dem, som er værdigere til en langt større, ja, en overmåde stor og evig herlighed.
„Thi disse engle overholdt ikke min lov, derfor kan de ikke få afkom, men må forblive adskilte og alene, uden ophøjelse i deres frelste tilstand i al evighed, og er herefter ikke guder, men for evigt Guds engle." (L. & P. 132:16-17).
Det er af denne grund, at Herren lovede, at han ville åbenbare os præstedømmet ved profeten Elias' hånd før Herrens andet komme, for i vore hjerter at indprente de løfter, som blev givet vore fædre, så vore hjerter vil blive vendt mod vore fædre og mod vore børn. Hvis vi ikke kan opnå vort mål, ophøjelsen i en evig familie, vil vor tid her på jorden vise sig at være helt spildt, når Kristus kommer anden gang.
Vi bør derfor tænke på vore familier og på, hvordan vi kan få vort arvelod hos Herren beseglet på os og på dem, som vi elsker. For at sige det med Rodneys ord: „Hvis du kunne få lov til at tage det, der var dig kærest, med dig fra denne verden, hvad ville du så vælge?"
Må Gud velsigne jer, så I kan vælge klogt, for jeg bærer mit vidnesbyrd for jer, at Gud lever, og at hans præstedømmes kraft er her på jorden, og at I ved hjælp af dette kan opnå ophøjelse i hans rige som pagtens sønner og døtre, hvis I blot vil adlyde hans lov fuldt ud. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. O

Menneskets evige horisonter

Hvad er tro og hvorfor kan den bringe os til kundskab om Herren?

ÆLDSTE JOSEPH ANDERSON
Assistent til De Tolvs Råd

Det er blevet sagt, at den bedste karakteregenskab, et menneske kan have eller et land kan være være opfyldt af, er tro. Og det er rigtigt, at de mænd, som grundlagde denne nation og fik den til at blomstre i de mørkeste dage, var mænd, der var besjælet af en urokkelig tro, det var modige mænd, mænd med udsyn, der altid så fremad og aldrig tilbage.

Det samme kan i sandhed siges om de mænd, der, under inspiration og åbenbaring fra Herren, oprettede denne kirke, og ligeledes om de mænd, der har bygget videre på den grundvold, som de første lagde. De er og var mænd, med en urokkelig tro og et stærkt vidnesbyrd.

Jeg tror aldrig, der har været større behov for tro, end der er i dag; især tro på guddommelig ledelse. Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror for det meste på guddommelig ledelse, men verden behøver i høj grad tro på Gud, og på, at han regerer over verden; og menneskene i denne nation (De forende Stater) behøver også tro, tro på denne nations Gud og hele verdens Gud, som er Jesus Kristus.

Mange af os har prøvet at selje ude på havet ombord på et skib. Når vi ser os rundt til alle sider, kan vi ikke se andet end vand. Helt ude i horisonten, så langt som det menneskelige øje rækker, går himlen og vandet i eet. Solen kommer op over horisonten, og om aftenen går den igen ned bag denne. Det samme er tilfældet, når vi befinder os på landjorden; grænsen for vort synsfelt er horisonten. Er det ikke også tilfældet med vort åndelige syn, at det ikke rækker længere end til grænserne for vor åndelige forståelse?

Hvor er vor åndelige horisont? Er den indskrænket til de nærværende ting, vi kæmper for i denne verden? Strækker den sig kun til opnåelse af de verdslige ting? Er den begrænset til vor indbyrdes konkurrence om at tjene flest penge, og opnå de fleste materielle goder, eller strækker den sig til evigheden, som vi gerne skulle tilbringe i Guds nærhed sammen med vor kære?

Vor horisont bør strække sig til en fremtid uden grænser efter døden — udover de materielle ting. Vor fremtids horisont bør ikke forvirres af horisonten for de nære ting. Vor livsfilosofi anskuer livets evighed — et liv uden begyndelse, før vi kom herned, og et liv, der aldrig har en afslutning herefter. Vor lykke her og hinsides afhænger af vore handlinger her. Det er derfor, at vi bør søge de bedste ting i livet. Vejen, der fører til det evige liv, er brolagt med lydighed mod Herrens bud.

Vi levede engang i vor Faders nærhed, i ånden, og vi glædede os over den mulighed, vi havde, for at komme til jorden som dødelige mennesker og opnå de erfaringer, som vi kun kan opnå her, så vi kunne bevise, at vi er værdige til at få større erfaringer og modtage større velsignelser.

Medens vi er her, kan vi ikke være i vor Faders nærværelse, men vi kan stadig kommunikere med ham, og vi kan også høre hans stemme, hvis det skulle blive nødvendigt. Vi har fået den Helligånd til at vejlede og ledsage os, hvis vi vel at mærke er værdige til dens følgeskab.

Der er nogle, der har vanskeligt ved at tro på et evigt væsen, og at han kan kommunikere med mennesket, at han hører og besvarer vore bønner, at han er Fader til vor ånd, at vi er sammensatte væsener, der består af ånd og et fysisk legeme; at han elsker os; at han give os befalinger, der, hvis vi overholder dem, vil give os både jordiske og evige velsignelser.

Der var et tidspunkt, hvor menneskene ville have hånleet, hvis nogen sagde, at vi engang ville kunne sidde i vor dagligstue og ved hjælp af radio og fjernsyn se og høre ting, der skete i vort eget

land, ja, i Europa eller Asien, Sydamerika eller Afrika; eller at denne konference ville blive sendt ud til mange, mange lyttere ved elektronikkens hjælp.

I vor tid har vi set mennesker gå på månen og hørt de meddelelser, som de sendte ned til os over kolossale afstande, vi har set billederne af dem deroppe, endnu medens det foregik.

Disse ting er opnået gennem tro, arbejde og intelligens.

Kan vi også tale med Gud?

Kan vore bønner, enten de blot er tænkt eller er udtalt højt, nå op til vor himmelske Fader, og har han magt til at besvare dem?

Da vi levede som ånder, før vi kom her til, havde vi syn for sagen, men her på jorden vandrer vi ved tro. Guds Ånd bærer vidnesbyrd for menneskenes ånder om, at vi er Guds børn; at han elsker os; og at der er en hensigt med jordelivet, et storslået og meget vigtigt formål, ja, en vidunderlig hensigt; at vi, ved at holde de bud som han har givet os, kan opnå kundskab og forståelse; at vi kan opnå erfaringer ved at overvinde den modgang, som vi møder; at vi i Herrens rette tid vil blive oprejst fra vore grave og til sidst vende tilbage til hans nærværelse, hvis vi har levet værdigt til det. Dette er den horisont, vi bør holde os for øje.

Alma, profeten fra Mormons Bog, fortæller, hvordan en gruppe mennesker på hans tid blev kastet ud af synagogen, på grund af deres påklædning, det var en gruppe mennesker, der både var fattige på denne verdens ting og fattige i hjertet. De kom og klagede deres nød til Alma og spurgte, hvad de skulle gøre. Alma svarede dem ved at forklare dem troens principper og belære dem om Guds ord.

Angående tro erklærer han: „Tro er derfor ikke at have fuldkommen kundskab om noget; men dersom I har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt.“ (Alma 32:21)

Alma fortsætter, idet han sammenligner sine ord, der kommer fra Gud og er evangeliets frelse, med et sædekorn, som en mand planter i jorden. Han siger, at hvis vi vil tillade, at et sædekorn må plantes i vore hjerter og ikke kaster det ud eller gør modstand mod Herrens Ånd, så vil det, hvis det er et sandt sædekorn, svulme i vort bryst; og når vi føler det svulmer, kan vi ikke gøre andet end at indrømme, at det er god sæd, for det forskønner sjælen og begynder at oplyse vor forstand, og det bliver noget dyrebart for den enkelte. Endvidere, når sædekornet, som er ordet eller evangeliet svulmer og spirer og begynder at gro i vor sjæl, så ved vi, at sæden er god, og derfor er vor kundskab fuldkommen; det er ikke længere tro, det er viden.

Folk siger undertiden, at man ikke kan vide, om evangeliet er sandt. Men som Alma sagde, hvis vi ikke kaster ordet fra os i vantro og gør modstand mod Herrens Ånd, så vil det svulme i vort bryst, forskønne vor sjæl og oplyse vor forstand i en sådan grad, at vi vil vide, at det er sandt.

Men dette er kun begyndelsen. Man må give sæden næring; med andre ord, man må bære det vidnesbyrd, man har om sandheden, ved at efterleve evangeliets lærdomme.

Hvis man blot vil gøre det, så forsikrer denne ældgamle profet os om, at sædekornet vil vokse og blive til et træ, som bærer frugt. Men hvis det ikke passes, kan det ikke slå rod; og når dagens hede kommer og brænder, vil det visne og dø. Dette sker ikke, fordi sæden eller Guds ord ikke var godt og sandt, eller fordi dets frugt ikke er ønskværdigt, men fordi jorden var gold og planten ingen næring fik, og man kan derfor ikke forvente at få den frugt, som man ellers ville have fået.

Men hvis man har tro og tålmodighed til at give ordet næring, så vil man, når tiden er inde, kunne plukke frugterne af det. De frugter, som er de kostbareste og mest værdifulde af alle.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at hvis I gør disse ting — virkelig prøver at gøre dette med Guds ord, som de findes i Jesu Kristi evangelium og lever i overensstemmelse med de befalinger, der gives deri og nærer evangeliets sandheder — så vil I få lejlighed til at smage denne vidunderlige frugt; jeres tro vil blive belønnet i fuldt mål og vil udvikle sig til en sand kundskab om Jesu Kristi evangelium.

Vi bærer vidnesbyrd om, at når det er nødvendigt, kan Guds stemme lyde til Herrens sidste dages hellige profeter; at de virkelig kan høre ham, fordi deres tro sætter dem i stand dertil; og at både I og jeg kan se bag sløret, hvis det er i overesstemmelse med Herrens vilje, og hvis vi er „rigtigt indstillet“ med hensyn til de åndelige ting.

Sidste dages hellige tror og lærer, at menneskets ånd ikke, uden det dødelige livs erfaringer, problemer og udfordringer og uden et opstandent legeme, vil kunne opnå glædens fylde. Vor livsfilosofi ser frem til evigt liv — livet uden begyndelse, før vi kom herned, og livet uden ende, når vi går herfra.

Vor lykke i dette liv og i livet hinsides afhænger af vore handlinger, medens vi er her. Hvis vi skal kunne opnå evig frelse og op-

BØRNENES SIDER

Gino og den fremmede

AF BERNADINE BEATIE
Illustreret af Ted Nagato

Gino gik foran op ad den stejle sti, der førte højt op ad bjerget på den lille, græske ø, hvor han boede. Han kastede et blik over skulderen og så til sin forbavselse, at den fremmede, Markos Nikkaris så lige så frisk ud, som da de startede.

„Lad os hvile os lidt, Markos," sagde Gino.

„Men vi er jo ikke engang kommet rigtigt bort fri landsbyen!" Markos viftede med hånden ned i retning af dalen, hvor endnu kunne se hustagene som bitte, små, lyserøde pletter mod Det ægæiske Havs blå flade.

„Turen er meget lang," forklarede Gino. Han rynkede brynene, da han så, at Markos satte sin tunge rygsæk fra sig. „Hvorfor tog du så meget med dig?" spurgte Gino. „Jeg har kun et tæppe og min proviant."

„Jeg kan lide at være ordentlig udstyret med alt, hvad man kan få brug for på en bjergtur," svarede Markos roligt. Han foldede det landkort ud, som Ginos bedstefar havde tegnet. „Hvor er vi nu?"

„Cirka der," sukkede Gino, idet han pegede på kortet. Han havde ikke tænkt sig, at han skulle være fører for Markos på den lange tur op til de gamle tempelruiner. Men hans bedstefar havde holdt på sit.

Markos bedstefar, som engang selv havde boet på øen, og Ginos

bedstefar havde været meget gode venner, da de var børn. Dette var Markos første besøg på øen, og han var fast besluttet på at se de ruiner, som hans bedstefar så ofte havde fortalt ham om.

„Tag dine venner, Stephanos og Constantine med," havde bedstefar sagt, da Gino sagde, at han ikke havde lyst til at tage med Markos.

„De vil ikke med," mumlede Gino. „De kan ikke li' Markos!"

„Når de ikke engang kender ham ordentligt?" spurgte bedstefar forbavset.

„Markos praler hele tiden af sit fine hjem i Athen og af den store bil, hans familie har. Han taler ikke om andet end alle de bjerge, han har besteget i Italien, Frankrig og Schweitz," sagde Gino tvært. „Markos tror, at vi er uvidende og langt bag efter alle andre!"

Bedstefar lod som om han ikke hørte, hvad Gino sagde. „Markos' bedstefar og jeg har tilbragt mange, dejlige timer sammen i bjergene."

„Jamen, I var jo venner, bedstefar, ikke fremmede for hinanden," indvendte Gino.

„Hvad betyder ordet: „fremmed" for dig, Gino?"

„En, man ikke kender," svarede Gino, idet han trak på skulderen, „og som man heller ikke ønsker at komme til at kende."

„Det kan jo være, at du ændrer mening," sagde bedstefar.
Nu skævede Gino til Markos' gode, solide bjergstøvler og til hans pæne, tøj, der var så forskelligt fra Ginos eget. „Bedstefar tager fejl; Markos vil altid være en fremmed!" tænkte han.
„Gino, hvorfor kan dine venner ikke li' mig?" spurgte Markos, idet han bragte Gino tilbage til virkeligheden.
„Hvorfor spørger du om det?" Gino gik uden om spørgsmålet og rejste sig hurtigt op. „Kom nu, vi har hvilet os længe nok."
Markos trak på skuldrene og fulgte efter. Ved middagstid fulgte drengene en smal sti, som gik langs randen af en klippeside. Gino standsede ved en åbning, hvor der var lidt mere plads, for at hvile og spise.
„Vi er nået langt," sagde han. „Vi vil kunne nå ruinerne og ha' slået lejr, inden det bliver mørkt."
„Det er godt." Markos bed energisk

i et stykke brød, med en ordentlig humpel ost på, som Gino havde rakt ham. „Jeg har taget kød og frugt med."

„Nå, så er det det, du har i din tunge rygsæk!" sagde Gino.

„Blandt andet," svarede Markos.

„Du er god til at bestige bjerge," måtte Gino indrømme.

„Det sagde jeg jo, at jeg var!" Markos smilede over hele hovedet.

„Jeg troede bare, at det også var pral!" fik Gino sagt, inden han nåede at tænke sig om.

„Jeg praler ikke!" Markos blev helt rød i hovedet. „Alt, hvad jeg har sagt til dig og dine venner, er sandt!"

„Det var ikke sådan ment," mumlede Gino.

„Nå, så det var det ikke!" råbte Markos vredt. „Hvad så med dig og dine venner? I praler af, hvor gode I er til at svømme og dykke; I praler af, hvor meget sjovere det er at bo på landet end i byen!"

Ginos mørke øjne skød lyn. „Vi praler i hvert fald ikke," udbrød han.

„Vel gør I så! Og I gjorde nar af mig, fordi jeg tog fejl af et får og en ged." Markos rejste sig hurtigt. „Gå du bare tilbage til dine venner, Gino. Jeg skal nok klare mig selv! Du gik jo kun med, fordi din bedstefar sagde, at du skulle."

„Vent Markos!" råbte Gino, idet Markos snuppede sin oppakning og begyndte at løbe op ad stien.

Gino rejste sig skyndsomt for at følge efter, men i det samme snublede han over en løs sten, og i det næste øjeblik følte han, hvordan

han gled ud over klippens kant. Gino råbte så højt, han kunne, idet han prøvede at få fat i en lavtvoksende busk. Hans fingre gled på grenene, men hans greb i busken hjalp dog til at sagtne farten. Gino greb for sig og fik fat i en stor sten tre meter længere nede ad klippevæggen.
„Hjælp Markos!" skreg Gino, idet han skrabede med skosnuderne for at finde støtte på klippevæggen. Han så op og udstødte et lettelsens suk, da Markos' ansigt kom til syne over kanten.
„Tag det roligt, Gino!" råbte Markos. „Jeg sænker et tov ned til dig!"
„Jeg har ikke noget reb med," sagde Gino med angst i stemmen.
„Jamen, det har jeg," svarede Markos, idet han forsvandt.
Et øjeblik var han tilbage og sænkede et tykt reb ned til Gino.
Snart efter var Gino i sikkerhed. Han satte sig rystende ned på stien.
„Du er vel nok en ven Markos, Tusind tak skal du ha'!" sagde Gino. Det var ikke til at tage fejl af taknemmeligheden i hans stemme.
„Jeg gjorde jo ikke andet end at sænke et reb ned til dig. Det ville du også ha' gjort for mig." Markos hævede øjenbrynene. „Ven?"
Gino lagde en hånd på Markos skulder. „Tro mig, da jeg så dit ansigt over klipperanden, så var det en vens ansigt, jeg så! Jeg skal sige dig noget helt andet, Markos," smilede Gino. „Det er rigtig nok, at mine venner og jeg pralede, men vi gjorde det bare for at imponere dig."

Markos grinede fåret. „Det gjorde jeg jo også. Jeg ville gerne ha', at du og dine venner skulle synes, at jeg var noget."
Gino lo. „Når vi kommer hjem fra ruinerne i overmorgen, så har jeg noget, jeg skal sige til bedstefar."
„Og hvad er det, Gino?"
„At en fremmed ikke er en, som man ikke kender og heller ikke ønsker at lære at kende! En fremmed er —" Gino tøvede og ledte efter ordene.
„Ligesom en god bog, man endnu ikke har læst?" spurgte Markos.
„Ja," samtykkede Gino, „eller en, man ikke er blevet venner med endnu!"

RUTH

AF MARY L. LUSK

Illustreret af Jerry Harston

Ruth vendte tilbage til Bethlehem med sin svigermor, Naomi, da byghøsten skulle til at begynde. Ved høsttide gjaldt en særlig lov, som er kendt som: samlerloven, den giver alle, der er i nød lov til at følge efter høstfolkene og samle det korn og de kærner eller druer, som er blevet overset.

En dag sagde Ruth til Naomi: „Lad mig gå ud i markerne og samle korn."

Naomi svarede: „Ja, gå du blot min datter." Og så gik Ruth ud for at arbejde i markerne i nærheden..

En dag kom Boas, som ejede markerne, hvor Ruth arbejdede, ud til sine høstfolk, og han spurgte sine folk, hvem den unge kvinde, der gik derude, var. Boas fik oplyst, at hun kom fra Moab og var vendt tilbage sammen med sin svigermor, efter at Elimelek och hans sønner var døde.

Ruth arbejde ihærdigt. En af folkene sagde til Boas: „Hun har arbejdet lige fra i morges og til nu."

Så gik Boas hen til Ruth og sagde: „Gå ikke hen til nogen andres marker for at samle korn, men bliv her sammen med mine høstpiger." Han bad hende ikke alene om altid at komme til hans marker, men han bød hende også drikke af det klare, rene vand, som de unge mænd kom med fra hans brønd.

„Hvorfor har jeg fundet nåde for dine øjne?" spurgte Ruth. „Jeg er jo en fremmed."

Boas svarede: „Jeg har hørt om din trofasthed mod din svigermor, og Israels Gud, Herren vil belønne dig derfor."

Boas gav så sine folk den befaling, at de skulle lade Ruth frit samle korn, og han bad dem endda med vilje glemme noget korn, som hun så kunne samle.

Da Ruth om aftenen vendte tilbage med det, hun havde samlet, fortalte hun Naomi, hvor heldig hun havde været. Og Naomi glædede sig.

Herren velsignede Ruth, og hun samlede korn i Boas' marker under hele byghøsten og fortsatte med at samle, da hvedehøsten kom.

Ruth gjorde et godt indtryk på Boas, og en dag købte Boas alle Naomis' mands ejendele. Boas gik hen til torvet og sagde til ældsterne og alt folket: „I er vidner til, at jeg har købt alt, hvad der tilhørte Elimelek, og alt det, der tilhørte Kiljon og Malon, af No'omi. Og moabitinden, Ruth, skal være min hustru."

Og folket sagde: „Vi er dine vidner. Må Herren velsigne dit hjem!"

Så giftede Boas sig med Ruth, og de gav Naomi et hjem hos sig. Ruth fik en søn, og de kaldte ham Obed. Og både Ruth og Naomi takkede Herren for de mange velsignelser, han havde givet dem.

VED HENRY MARTIN

Svaret

AF ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE
Assistent til De Tolvs Råd
Illustreret af Merill Cogan

Jeg husker, hvordan jeg som barn lyttede til min fars, Albert Lorenzo Cullimores, mange, spændende oplevelser fra dengang, han var missionær, og hvordan hans bønner blev besvarede.

I kirkens første dage, rejste missionærerne uden pung og taske. De tog med andre ord intet med sig af nogen art, de stolede i stedet på Herren, og på at han ville give dem mand, tag over hovedet og tøj på kroppen.

Da min far var på mission, havde han altid et sted at sove og mad nok at spise. Men engang blev han alligevel modløs på grund af sit uordentlige udseende og sit tøjs ringe stand. Han havde gået så meget, at han havde slidt hul helt igennem sine skosåler; hans jakke og bukser var forrevne; hans skjorte var laset og falmet; og lavthængende grene havde beskadiget hans hat. Han bad, som han aldrig havde bedt før, om at Herren på en eller anden måde ville hjælpe ham til at få noget nyt tøj.

Kort efter kom min far til den by, der var hovedsædet i den landsdel, hvor han missionerede. Da han gik hen for at hente sin post, var der hele tre breve til ham, som alle indeholdt penge. Han mødte også nogle mennesker, der gav ham penge. Så gik han hen i en forretning og købte de ting, som han havde brug for. Da ekspedienten lagde beløbene sam-

men, så viste det sig, at regningen lød på lige præcis det beløb, som han havde modtaget. Far sagde altid: „Det var virkelig svar på min bøn!"

Da min far havde været på mission i ca. ½ år, var han meget bekymret over, at han ikke ville være i stand til at sende sin hustru en fødselsdagsgave. Han var meget deprimeret over det og blev overvældet af hjemve. Hvor han dog ønskede, at han havde noget, som han kunne sende hjem til hendes fødselsdag.

Min far fortæller historien sådan:

„Jeg bad af hele mit hjerte, om der måtte blive åbnet en udvej for mig, så jeg kunne sende en gave hjem til min hustrus fødselsdag. Jeg fastede og nævnede særlig dette ønske i mine bønner.

„På dette tidspunkt gik vi og prædikede evangeliet for dem, der ville høre på os, i en egn, der ikke var ret tæt bebygget, i Cumberlandbjergene. Husene lå en tre-fire kilometer fra hinanden, og vejene var ikke ret befærdede. De mennesker, der boede der, var meget fattige.

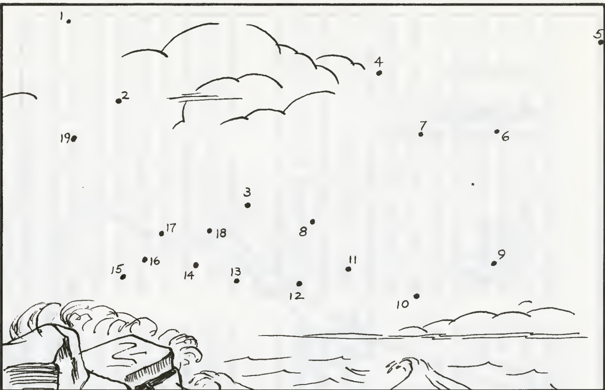
„En dag, da vi gik hen ad et hjulspor, der så ud som om, det ikke havde været brugt i månedsvis, fik jeg, da jeg tilfældigt så ned, øje på en smuk broche, der lå på jorden. Den sad fast på et stykke pap, som om den lige var kommet fra forretningen. Det virkede ikke sandsynligt, at nogen i nabolaget ville ha' haft råd til en så kostbar broche. Da min kammerat så den, sagde han: „Der har du svaret på dine bønner."

„Vi spurgte i alle de huse, hvor vi kom i flere dage efter, om brochen tilhørte nogen der, men ingen kendte noget til den. Da vi var sikre på, at der ikke var nogen på egnen, der savnede den, fik jeg fat i en æske og sendte den hjem til min hustrus fødselsdag.

„Hun blev selvfølgelig overrasket over at modtage så smuk en gave, og undrede sig over, at jeg havde haft penge til at købe den til hende. Hun bar den, lige til jeg kom hjem, og da jeg fortalte hende, at jeg havde fået den som svar på en bøn, holdt hun op med at gå med den, fordi hun var bange for at tabe den."

Brochen tilhører stadig vor familie og minder os om min fars missionæroplevelser. Vi føler, at den er noget meget værdifuldt for os. ○

Tal-pusle

Bare for sjov

Himmellabyrint

AF ROBERTA FAIRALL

højelse i vor himmelske Faders rige, må vi holde fast ved jernstangen, som er Guds ord, og vise lydighed overfor Herrens befalinger.

Det fortælles, at Isaac Newton, da han grundede alvorligt over lysets art, skar hul i rullegardinet, så kun en enkelt lysstråle skinnede ind i huset. Han holdt så et pyramideformet stykke glas op i lysstrålen, og der kunne han pludselig se alle regnbuens farver. Og for første gang forstod et menneske, at alle universets smukke farver findes i det hvide lys.

Det er vigtigt, at vi efterlever alle evangeliets principper og adlyder alle de befalinger, som Herren har givet os, hvis vi skal blive mere som vor himmelske Fader og hans elskede Søn. Vi kan ikke tillade os at sige: „Jo, vist tror jeg, at missionærarbejdet er vigtigt; jeg er helt indforstået med velfærdsplanen og det gode, samfundsnyttige program, som kirken iværksætter for de unge mennesker; men jeg tror ikke, at Joseph Smith var en profet, eller at vore nutidige profeter ledes af åbenbaringer fra Gud."

Der er måske nogle, der siger: „Jeg tror på Mormons Bog, men jeg kan ikke tro på, at Joseph Smith modtog den af en engel, sådan som han sagde, at han gjorde."

Hvis man kun er i besiddelse af en så vaklende tro som denne, hvordan kan man så forvente at have Kristi sande lys, og den sande forståelse af evangeliet? Hvordan kan man så forvente at modtage de velsignelser, som Herren har lovet de trofaste? Hvis man udelader et af disse principper eller farver, hvordan kan man så forvente at få rent, hvidt lys? Hvis man ikke tror på alle evangeliets principper eller ikke har tro nok til at leve i overensstemmelse dermed, kan man ikke forvente at have evangeliets rene lys i sit hjerte.

Hvis I virkelig har tro nok til at holde alle hans bud, så vil I komme ham nærmere, og han vil komme jer nærmere, og jeres tro vil blive til kundskab, og jeres åndelige horisont vil strække sig til den evige verden.

Må vi vokse i vor tro gennem vor Herre og Frelsers kærlighed og velsignelser. Må vi holde de befalinger, som han har givet os, så vi til sidst vil finde frelse og ophøjelse i hans celestiale rige, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

○

Indbinding af stjernen 1972

STJERNEN for 1972 kan nu indbindes.
Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig kr. 43,00 incl. moms
Denne pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på en gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1972 til 1. maj 1973.
Som tidlidere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: rød, bordeaux, blå, sort, grøn og brun. Husk derfor at anføre hvilken farve der ønskes:
Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive „Indbinding".
Girokort kan fås hos Grenspræsidenterne

SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Svarene gives som hjælp og indsigt
og ikke som udtryk for kirkens lære.

Stella H. Oaks

„Hvordan skal den unge mand være, som du vil finde ideel som ægtemand for din datter?"

De fleste kvinder, især mødre, er inderst inde nogle rigtige Kirsten Gifteknive, og der er kun tale om gradsforskelle i den måde, hvorpå de bedømmer en ung sidste dages hellig mand, i deres søgen efter både praktiske og evige værdier.

Personligt vil jeg foretrække en, der opfører sig afslappet blandt familiens medlemmer, når han kommer for at hente datteren, en, som fortæller, hvilke planer, de har lagt aftenen, så man ved, hvornår hun kan ventes hjem, og som ringer, hvis der pludselig af uforudsete grunde sker ændringer i programmet; med andre ord, en, der tager hensyn til andre menneskers følelser.

Endvidere ville jeg foretrække en, der har tillid til sig selv og til sin maskulinitet, som klæder sig ordentligt, som er venlig og blid, som er et varmt og interesseret menneske. Uden disse karakteregenskaber, vil en kvinde heller ikke rigtig komme til sin ret sammen med ham. Kvinden blev skabt for at være manden en medhjælp — men han må vække hendes hengivenhed ved kærlig omsorg.

Han må vældig gerne være galant — så han opfylder pigens drøm om romantik. Shakespeare sagde det kort og godt: „Hele verden elsker én, der selv elsker." Han bør have evne og interesse for en af kunstarterne — musik, litteratur, dans eller drama — hvilket må høre med til hans dannelse.

Jeg ville se mig om efter en ung mand, med gode muligheder, ikke én, der er perfekt, og jeg vil så kunne glæde mig over at se hans evner komme til udfoldelse efterhånden. Han må have gode forældre, som er et eksempel for ham til efterfølgelse.

Han må være en ung mand, der ærer sit præstedømme, og hvis tro på, at han er søn af Gud, stadig vokser, og som tror på, at han kan blive familieoverhoved og en del af en evig familie. Han må være at finde de rigtige steder om søndagen, og føle sig lige så meget hjemme i åndeligt arbejde, som i arbejdet med andre ting.

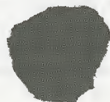
Han må være ambitiøs og have initiativ, være i stand til at arbejde hårdt, og være godt i gang med den uddannelse, der senere skal give ham et godt udkomme i livet. Skrifterne viser klart, mandens pligt: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro." (1. Tim. 5:8).

Det kræver mod og tidlig ansvarsfølelse at forberede sig til at tjene til livets ophold her i verden, hvor konkurrencen er så hård. En ung mand, der er godt tilfreds med ikke at foretage sig andet end at se fjernsyn, vil ikke have nemt ved at gøre et positivt indtryk på en forsigtig mor.

Han må være glad for børn og ikke være bange for at påtage sig ansvaret for at lede dem ad Herrens veje. Enhver mor længes med tiden efter engang at blive bedstemor.

Han må ikke være ængstelig ved tanken om fremtiden, og han må bede regelmæssigt i troen på, at ånden vil vejlede ham. Og han må være villig til at følge disse vejledninger, og på rette tid og sted bære sit vidnesbyrd og på den måde give styrke til sine omgivelser.

Stella H. Oaks
Supervisor general and
Adult Education for
Provos skoler

„Hvordan skal den unge kvinde være, som du vil finde ideel som hustru for din søn?"

Når en sidste dages hellig mor eller far tænker på den frihed, der nu findes mellem kønnene, på den store stigning i skilsmisseprocenten, så kan de ikke undgå at bekymre sig for, om alt dette vil kunne få indflydelse på deres egne sønners og døtres ægteskaber. Når forholdene er, som de er i dag, er det vigtigere end nogen sinde at vælge den rette livsledsager.

Jeg har selv fem sønner. Hvis samfundet gav fædrene ret til og ansvar for at udvælge deres sønners respektive hustruer, så ville jeg se mig om efter en ung kvinde, der er et trofast og aktivt medlem af kirken. For så var der gode chancer for, at hun forstod, hvordan et godt sidste dages helligt hjem, hvor familienmedlemmerne er aktive, skulle være. Selv om sådan en svigerdatter nok ikke kunne leve op til den drømmehustru, som jeg nu vil beskrive, så er jeg dog sikker på, at netop sådanne kvinder vil komme idealet nærmest.

Det vil være nemmest for det unge par at tilpasse sig hinanden, hvis de har en række interesser til fælles, og at de foruden at have samme religion også står nogenlunde ens rent uddannelsesmæssigt, socialt og økonomisk. Jeg ville foretrække en pige, der har en universitetsuddannelse eller en god, faglig uddannelse, men endnu vigtigere er det, at hun virkelig ønsker at utvikle sig. Det ville være godt, hvis hun havde talenter og færdigheder i retning af musik eller andre former for kunst, og var i stand til at lave mad og sy. Det ville også være nyttigt, hvis denne udkårne kendte noget til pengenes værdi og havde økonomisk sans.

Jeg ville vælge en pige med en varm, optimistisk personlighed til min søn, en som ikke var bange for at vise sine følelser på rette tid og sted. Det skulle være en, der selv kom fra et kærligt hjem. Hun skulle være forstående, venlig og hensynsfuld, men først og fremmest måtte hun ikke være egoistisk. Det ville være dejligt, om hun var intelligent og interesseret i åndelige ting. Hun skulle ikke have nogen komplekser, være sund og køn at se på. Disse sidste egenskaber betyder noget helt forskelligt fra menneske til menneske men ikke nødvendigvis, at hun behøver at være en skønhedsdronning; men det er helt sikkert, at den unge mand bør synes om den udkårnes udseende. Hun må godt være en smule yngre end den mand, hun skal giftes med.

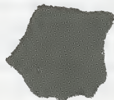
Endelig bør min søns kone først og fremmest være interesseret i at skabe et godt hjem. Det kan ikke nytte noget, at hun ikke bryder sig om husarbejde. Hun må have et stort ønske om at få børn, hvilket er hendes største mission. Altså bør hun være glad for børn og virkelig ønske at få sin egen familie. For at være ordentlig forberedt til dette, må hun være forholdsvis moden af sind, og hendes egen mor må være så fornuftig, at hun ikke „holder på" datteren, så denne ikke bliver et rigtigt selvstændigt menneske.

Jeg ville naturligvis håbe, at min søn og denne unge dejlighed bliver vildt forelsket i hinanden — at de føler en kærlighed så smuk, at de ønsker at blive beseglet i templet for tid og evighed. Jeg ønsker ikke, at de skal gå glip af ungdommens mere romantiske kærlighed, men jeg håber på den anden side inderligt, at deres forelskelse kun er et skridt på vejen til det modne fællesskab, hvor de sammen med Herren skal arbejde hen mod opfyldelsen af hans hensigter med hensyn til udødelighed og evigt liv.

Jeg har taget det for givet, at denne unge, trofaste mormonpige har levet et rent liv. Er dette for meget at forlange i en tidsalder, hvor samliv før ægteskabet regnes for en nødvendig prøve på, om man nu også passer sammen? Det synes jeg ikke, for den ideelle livsledsager, som jeg tænker på, har intet tilovers for den indstilling. Hun og min søn, bør have baseret deres forlovelse og senere ægteskab på en langt solidere grundvold, idet de blandt andet har adspurgt Herren, om de passer rigtigt sammen.

Og efter alt dette, vil jeg endnu en gang sige, at hvis jeg skulle vælge en hustru til en af mine sønner, så ville jeg vælge en god sidste dages hellig ung kvinde, som er kærlig, sund og intelligent. Men jeg er måske endnu mere tilbøjelig til at sige til mine sønner: „Jeres valg er også mit valg."

Dewitt J. Paul
Patriark, Short Hills staven
New Jersey

„Hvordan ved man, om man har modtaget Helligånden?"

Psykologerne fortæller os, at et af de største problemer for unge mennesker i dag er at finde deres egen identitet. Det lader til, at unge mennesker gennemgår en identitetskrise, hvor de forsøger at finde ud af, hvem eller hvad de er. Dette synes at være særlig vanskeligt for vore unge mennesker, fordi de hele tiden udsættes for ændringer og også på grund af den hastighed, hvormed de selv forandrer sig.

Af allerstørste betydning for den enkelte er det fundamentale og meget vigtige tidspunkt, hvor han eller hun skaber sig et forhold til sine medmennesker, med universet som sådan og med Gud. Set fra religionens synspunkt falder denne bevidstgørelse af ens identitet ofte sammen med det, som vi kalder den anden dåb eller dåben med ild. Apostlen Johannes skrev, at for at blive frelst, må man døbes to gange — en gang med vand og en gang med ånd (Joh. 3:3-5). De fleste af os blev døbt, da vi var otte år gamle. Da vor dåb blev bekræftet et par dage senere, fik vi at vide, at vi ville modtage Helligånden. Men de fleste af os følte ingen magisk forandring; på det tidspunkt var vi sikkert heller ikke modne nok til at føle virkelig overbevisning om evangeliets sandheder.

Følelsen af den Helligånds nærhed og et fast vidnesbyrd om evangeliets sandhed, modtager vi normalt først, når vi er mellem 15 og 25 år gamle. Dog, et ungt menneske, der er opvokset i et hjem, hvor den Helligånd er til stede, har måske kunnet føle tilstedeværelsen lige fra, han eller hun, blev født. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt, at han ikke mindes, ikke at have haft den Helligånd. På den anden side siger præsident McKay, at han som ung mand bad om at få den Helligånd, og at den gradvis kom til ham, efterhånden som han opfyldte sine forpligtelser. I nogen tilfælde kommer den næsten umærkeligt, indtil vi pludselig i ét betydningsfuldt glimt indser vor egen plads i den store, guddommelige plan. Så forstår vi pludselig, hvem vi er, hvorfor vi er her, hvor vi er på vej hen, og hvad vi bør gøre. Vi danner vor personlighed, som gør, at vi ved, at Gud lever, at han er med os, elsker os, og at han accepterer os.

Denne bevidstgørelse af selvet, dette opdagelsens øjeblik, denne forståelse for Gud og hans interesse for os, rører os nogle gange til tårer, nogle gange får den os til at skrive ophøjet prosa og poesi, og næsten altid får den os til at stræbe efter at nå ønskværdige mål. Når vi senere ser tilbage til den tid, hvor vi dannede vor egen personlighed — opnåede et vidnesbyrd — vor anden dåb — så forstår vi, hvor altafgørende den er; det var denne oplevelse, der fik os til at være glade for vort arbejde i kirken, i skolen og indenfor det erhverv, vi har valgt. Paulus havde en sådan oplevelse på vej til Damaskus; Joseph Smith oplevede noget lignende i en lund i Palmyra; mange af jer har haft en sådan oplevelse det sidste år, I gik i skolen, eller det første år, I gik på universitetet, eller under de første par måneder af jeres mission. Jeg selv oplevede det, mens jeg sad og læste i biblioteket på North Carolinas universitet, hvor jeg arbejdede på en doktorgrad i økonomisk historie.

Hvis det virkelig er et besøg af Ånden, vil vor anden dåb, for at sige det med Helamans ord, gøre os: „ligesom opfyldt med ild" (Hel. 5:45). Vor sjæls kildevæld springer frem med vældig kraft, som fra en hemmelig kilde, der pludselig er blevet afdækket.

Tidligere tiders kirke-lederes breve, dagbøger og selvbiografier indeholder mange beskrivelser af denne åndelige dåb. En af dem er skrevet af Lorenzo Snow, som senere blev apostel og endnu senere præsident for kirken. Ældste Snow skrev, at han, ved sin dåb som 22-årig, forventede at få den Helligånd, lige så snart han var kommet op af vandet, og få det løfte opfyldt, at han ville: „erfare, om læren er fra Gud," (Joh. 7:17). Men ældste Snow modtog ikke denne sikkerhed med det samme. Han begyndte at spekulere på, om han havde gjort noget galt — om Gud var vred på ham. Adskillige uger senere, mens han sad og studerede skrifterne, følte han sig meget nedtrykt. Han gik ud i den friske luft, dybt deprimeret over sin usikkerhed. Han plejede hver aften at gå ud til en lille lund for at bede, men han følte ingen lyst til at bede på det tidspunkt, for: „Himmelen føltes som et uigennemtrængeligt messinglåg over mit hoved," skrev han. Alligevel tvang han sig til at bede, og snart hørte han en lyd, „som af knitrende silkeklædninger" over sit hoved:

„... øjeblikkelig følte jeg Guds Ånd komme over mig, den opfyldte hele min person fra isse til fodsåler, og hvilke lykke jeg følte? Der findes ingen ord, der rigtigt kan udtrykke den lynhurtige forandring, hvor jeg fra at

befinde mig som under en mørk sky ligesom kom ud i et lyst rum, fyldt med glæde og kundskab ... Jeg fik da fuldstændig kundskab om, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at det hellige præstedømme er gengivet til jorden og om evangeliets fylde. Det var en fuldstændig dåb – en virkelig nedsænkning i det himmelske element eller princip ved den Helligånd; og den virkede endnu kraftigere både åndeligt og fysisk end nedsænkningen i vand."

„Gud havde bekræftet ham," sluttede han, „og det har langt større værdi end alle de skatte og æresbevisninger, som verden kan give en." („Hvordan bliver man mormon", fra Lorenzo Snows journal: **Juvenile Instructor,** 15 januar, 1887).

Lorenzos søster, Eliza, som er ophavsmand til nogle af vore mest afholdte salmer, og som senere blev præsidentinde for kirkens hjælpeforening, havde en lignende oplevelse:

„Jeg blev døbt den 5. april 1835 af en „mormonældste", og samme dags aften oplevede jeg den åndelige dåb lige så tydeligt, som jeg havde mærket vandet på min krop. Jeg var gået i seng og lå og tænkte på alle de vidunderlige ting, der var sket, da jeg pludselig fik en helt ubeskrivelig følelse ... den begyndte ved mit hoved, omsluttede mig helt og forsvandt så fra mig igen, idet den ligesom gik igennem mine fødder, og den efterlod en vidunderlig følelse af lykke." (Eliza R. Snow: **An Immortal** side 6).

Kirkens arkiver indeholder mange historier om denne anden dåb – hvor man fornemmer sin egen identitet og bliver sig bevidst, at guddommen er nær. Fra det øjeblik ved det menneske, som det er overgået, med sikkerhed, at Gud lever, at evangeliet er sandt, at kirken er en guddommelig organisation, og at ens personlige muligheder for udvikling og ophøjelse styrkes af ens visdom og retfærdighed. Når man har denne overbevisning, så har man fået den Helligånd.

Leonard J. Arrington
Kirkehistoriker

„Bør et ikke-medlem deltage i nadveren, når han er inviteret med i kirke?"

Da Herren besøgte nephitterne, instruerede han dem om, at nadveren bør uddeles til „alle dem, som tror og bliver døbt i mit navn." (3. Neph. 18:5), for hans blod var udgydt for: „så mange, som vil tro på mit navn." (Matt. 26:29 den inspirerede version).

Nadveren er altså først og fremmest en fornyelse af disse pagter, som vi gjorde, da vi gik i dåbens vande. Det er en fornyelse for dem, der har påtaget sig Jesu Kristi navn, såvel som hans sag, dem som prøver på at leve deres liv i retfærdighed og i overensstemmelse med ham.

Skønt deltagelse i nadveren på denne måde faktisk er forbeholdt kirkens medlemmer, så er det dog et spørgsmål om den enkeltes samvittighed, og man bør være meget varsom med at fornærme undersøgere ved at forbyde dem at deltage i nadveren. I de fleste tilfælde vil gæsten forstå, at det er et symbol på medlemskab af kirken, at deltage i nadveren.

DU SKAL IKKE GØRE ANDET

Da Herren gav os den nye sabbatslov, sagde han til os, at vi skulle mødes med hinanden på „denne Herrens dag" og overholde den fordums lov, som han havde givet for denne dag.

Efter befalingen om, at vi skal gå til bedehuset denne dag og ofre vore gaver, siger han til os:

„Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen." (Lære & Pagter 59:12)

En grundig betragtning af disse guddommelige ord vil sikkert medføre en stor ændring i den måde de fleste mennesker efterlever søndagen på — hvis de er oprigtige.

Den luft, der går gennem Roger Billings motor, kommer renere ud,

Det er vand, der får hjulene til at rulle

AF MARGARET ELLIS

Skønt forurening af vandet og luften Ikke er et alvorligt problem overalt i verden, så står den dog som en voksende trusel. Den berømte opdagelsesrejsende, Thor Heyerdahl, fandt endda forurening midt ude i verdenshavne. (Se Stjernen, september, 1972) Benzinmotoren er en af hovedårsagerne til luftforureningen, og landenes regeringer og uafhængige fabrikanter bruger millioner og atter millioner af kroner på at opfinde nye motorer og nye brændstofarter, der ikke forurener så meget.

Roger Billings, der har en bachelorgrad i kemi fra Brigham Young universitetet, har gjort store fremskridt i sin forskning for at finde en løsning på den forurening bilmotorerne forårsager. Han mener, at have fundet frem til en brintblanding, der giver en ren udstødning, idet den blandt andet består af vand.

Det mest utrolige ved Rogers opfindelse er, at den luft, som cirkulerer gennem maskinen, kommer renere ud, end den gik ind. Roger har i øjeblikket to prøvebiler, som kører på brint, en Mazda RX-2 og en Folkevogn. Dette er resultatet af mange års forskning og en fast beslutning, Roger tog, da han var andetårsstuderende på high school.

„Jeg havde indtil da aldrig fået rigtig undervisning i kemi eller fysik," husker Roger. „Efter at have læst en bog, der forklarede, hvordan vand kan nedbrydes til ilt og brint ved elektrolyse, lærte jeg, at når brint brændes, så bliver det igen til vand, idet det forbinder sig med den ilt, der er nødvendig for forbrændingen. Jeg fortalte en biologilærer, at jeg regnede med at kunne forbinde en generator med en maskine, der fremstiller elektricitet, og således bruge elektriciteten til at nedbryde vand med. Jeg ville så bruge brinten fra

Roger forklarer sine medstuderende, hvordan brintkarburatoren brænder partiklerne (eller røgen) og lader den passere ud i udstødningen (Billedet er udlånt af Hal Williams)

vandet til brændstof i maskinen. Dernæst ville jeg aflede udstødningen og igen fortætte det til vand. Ved hjælp af denne cyklus troede jeg, at jeg kunne lave en evighedsmaskine. Men jeg vidste nu heller ikke ret meget om biler på det tidspunkt, og heller ikke om det simpleste indenfor fysikken (og livet), der går ud på, at man ikke kan få noget for ingenting, sådan som jeg var ude på. Jeg havde glemt, at jeg skulle bruge energi, som skulle komme et eller andet sted fra, og at en generator ikke fremstiller tilnærmelsesvis tilstrækkelig energi til disse processer."

Roger begyndte at studere kemi, og alt imens verdens forureningsproblemer voksede, blev han mere og mere interesseret i at få en bil til at køre på brint. Hans anstrengelser i denne retning var dog stadig frugtesløse. Han deltog i forskellige videnskabelige udstillinger med andre projekter og høstede både erfaringer og æresbevisninger deraf. Da Roger gik i sidste klasse i high school, begyndte han at bruge mere og mere tid til sin brintmotor.

En skønne aften, efter at have arbejdet på ideen i månedsvis, var han ved at få at i den rigtige ende. Han havde lavet en motor, der kunne køre i tyve sekunder ved hjælp af brint. Han gjorde projektet færdigt, og det år vandt han en præmie på en videnskabelig udstiling. I 1966 indsendte han en modelflyvemaskine, der fløj på brint, til den internationale videnskabelige udstilling i Dallas, Texas, og vandt en fjerdepræmie. Men så nåede han heller ikke længere i denne omgang, for på det tidspunkt blev han kaldet til at være missionær i Brazilien, men han skulle da også få nytte af sin maskine dernede.

„Da vi en dag gik fra dør til dør, var der en mand, der lukkede op for os. Vi spurgte ham, om han ønskede at vide mere om kirken, men han sagde, at han ikke var interesseret. Under vor samtale opdagede han, at jeg interesserede mig for fysik og kemi, og da han hørte om mit projekt, inviterede han os indenfor.

„Da vi senere kom igen for at besøge, ham, havde han en industrimagnat på besøg, som ønskede at støtte min kammerat og mig i vor brintforskning. Han havde to medlemmer af den brazilianske kongres til naboer, og de havde allerede aftalt, at de ville præsentere den brazilianske kongres for vort projekt. Det var vældigt spændende, men jeg vidste, at jeg først og fremmest havde ansvaret for at udføre min mission, og derfor koncentrerede vi os om evangeliet. Skønt disse mennesker ikke sluttede sig til kirken, tror jeg alligevel, at de følte den Helligånd, og måske bliver de en dag medlemmer," siger Roger.

„Da jeg vendte tilbage fra min mission, begyndte jeg at eksperimentere i det små igen, men jeg havde ikke ret megen tid til at forske, for jeg var under uddannelse og havde samtidig erhvervsarbejde. Snart efter blev forskningsinstituttet på Brigham Young universitetet interesseret i mit projekt og skitserede en ramme for, hvad det var, jeg søgte at finde frem til. De sendte denne til Ford Motor Company, og Ford-folkene bestemte sig til at støtte projektet, idet de udtalte, at de, såfremt resultaterne blev gunstige, ville overveje at sætte nogle penge i projektet.

„Vi ved alle, at Herren er os meget nær, og at vi mange gange kan modtage inspiration. Jeg vil gerne fortælle om en oplevelse, som jeg

end den gik ind ...

husker fremfor mange andre. Jeg talte engang med en videnskabsmand, som var mekanisk ingeniør, og han sagde, at man umuligt kunne få en motor til at køre på brint, og han opregnede en lang række grunde til, at det ikke kunne lade sig gøre. Jeg mistede modet, for han var trods alt en særdeles veluddannet mand, men jeg gik hjem og bad om vejledning. Og da jeg havde bedt, så **vidste** jeg, at han tog fejl. Jeg vidste, at projektet havde muligheder for at blive til noget, og at det kunne lade sig gøre.

„Jeg var kommet ud for mange skuffelser under mine eksperimenter, og jeg har ofte følt mig fristet til at opgive det hele, men netop som det så mest håbløst ud, var der altid et eller andet, der fik mig til at fortsætte. Det er som om, jeg er blevet kaldet til at udføre dette arbejde. Jeg er sikker på, at uden Herrens hjælp og indflydelse ville det aldrig have lykkedes for mig.

„Jeg vil gerne fortælle om en anden oplevelse, som jeg havde i forbindelse med en af mine første karburatorer. Jeg plejede selv at blæse det glas, som jeg skulle bruge, og jeg havde denne gang lavet en beholder, der var ca. 28 x 30 cm. og ca. en kvart cm. i tykkelsen. Denne beholder udgjorde en del af min karburator. Da jeg mente, at brinten ikke blandede sig med luften i det rigtige forhold, havde jeg lavet denne beholder, så brinten fik god tid til at blande sig, inden luftblandingen gik ind i maskinen. Forbundet med beholderen, sad der et lille kontrolinstrument, hvormed man kunne regulere, at luften blandede sig rigtigt i beholderen. Denne var sat i forbindelse med en motoriseret græsslåmaskine; jeg skulle køre maskinen, medens en anden holdt øje med blandingen i beholderen.

„Jeg fik min ti-årige bror til at tage sig af det job. Vi var parate til at gå i gang, da vi pludselig syntes, vi burde begynde med en bøn. Jeg bad næsten altid, før jeg påbegyndte et af mine eksperimenter, fordi jeg i virkeligheden ikke vidste ret meget om tingene og derfor bad om visdom til at vide, hvad jeg skulle gøre, og hvad jeg ikke skulle gøre. Omgående fik jeg en følelse af, at jeg skulle tildække beholderen, så derfor tog jeg min fars tykke lærredsregnfrakke, lukkede lynlåsen og knappede knapperne og lagde den så over beholderen. Da jeg startede motoren, satte den ud. Ilden fulgte blandingen af luft og brint og bredte sig til blandingen i beholderen. Så skete der en enorm eksplosion, og frakken blev revet i stumper og stykker, men hverken jeg eller min lillebror, som havde ligget på knæ lige ved siden af beholderen, var kommet til skade. Og det er ikke det eneste tilfælde, hvor Gud har hjulpet mig.

„Jeg tror, at en sidste dages hellig videnskabsmand har mange fordele fremfor andre videnskabsmand, ikke alene fordi vi har rette ydmyge indstilling til forskning, men også fordi vi har nøglen til inspiration. Det er min overbevisning, at når en videnskabsmand finder frem til noget nyt, så er det med Herrens hjælp, fordi denne har ønsket, at et nyt princip eller en ny ting skulle komme til menneskenes kundskab, og fordi han har fundet, at videnskabsmanden var værdig nok, eller havde arbejdet hårdt nok, eller der har måske været en anden tilstrækkelig god grund til, at det skulle være netop ham, der fandt frem til den. Hvis vi holder os nær til Herren og efterlever evangeliet, så egner vi os så meget bedre til at være profet eller åbenbarer indenfor den fysiske videnskab.

Roger afsluttede sin uddannelse ved Brigham Young universitetet i maj 1972 og har siden brugt sin Mazda og sin Folkevogn til at demonstrere sin opfindelse med. Næsten enhver bil, der i dag kører på vejene, kunne omstilles så den i stedet brændte brint, idet benzinbeholderen, brændsystemet og karburatoren sagtens kunne bruges til at formidle vand i motoren. Blandingen af vand og luft blandes så senere med ilten, når den passerer ind i cylinderen. Roger regner ikke med, at der vil opstå rustproblemer hverken i motoren eller i karburatoren. „Der cirkulerer trods alt vand gennem en bilmotor i dag simpelthen for at afkøle den," siger han. „Og trykket tvinger vandet ud igen. Karburatoren vil ikke blive ætset. Det er muligt, at vi kommer til at beklæde benzinbeholderen og brændstofsystemet med noget indvendigt, men det er næsten en normal foreteelse nu om dage."

Sådan virker en brintmotor altså i følge Roger. Det eneste affalds-produkt forbrændingen vil udskille, er rene vanddampe og nogle nitrogenilteforbindelser. Gennem langvarig forskning og utallige forsøg er det lykkedes Roger at gøre nitrogenoxid-niveauet så lavt, at det kun drejer sig om 1:1.000.000, hvilket er 40 gange så lidt som i de bedste benzinmotorer. Og den sidste smule nitrogenoxid i Rogers motor fjernes af en katalysator.

„Når kulilten i luften (udstødningen fra andre biler) kommer ind i motorene, bliver den oxyderet til vand og kuldioxid, sådan at luftens indhold af forurenede stoffer faktisk formindskes," forklarer han.

„Brinten kan fremstilles til en pris, der nogenlunde svarer til prisen på benzin," fastlår Roger. Brinten kan produceres af en atomreaktor, når den ikke er på højdepunktet af sin ydekraft, for ca. 70 øre pr. 1 000 kubikfod. Men der er ikke tilstrækkelig atomkraft til rådighed til at producere den nødvendige brint; andre brintfremstillingsmetoder er dyrere, men ikke uforholdsmæssigt dyre.

Indvendingen mod at bruge brint som brændstof er, at det måske kan være farligt at have i en bil, hvis denne kommer ud for et sammenstød, men Roger siger, at det ikke er nødvendigt at have den nedkølede brint under tryk. Bookhaven National Laboratories i New York har demonstreret en tank, der opbevarer brinten som metalhydrider, så-

(Forts. på side 172)

Eksemplet fra et andet århundrede

*

BETH C. PAULLIN

Det er muligt, min bedstemor senere i livet blev kaldet til at undervise, men på det tidspunkt, da hun førte sin dagbog, var hun ikke lærerinde — ikke officielt i hvert fald. Og alligevel er det hende jeg tænker på — denne bedstemor, som jeg aldrig har set — når jeg mediterer over denne sætning, der danner grundlaget for denne tale: „Du underviser andre ved dit eksempel."

Hun ser glad, ja næsten skælmsk ud på billedet, som en af familiens venner for nylig sendte os. Billedet er taget i 1904, fem år efter, at hun skrev sin dagbog, og det viser hende, som hun så ud en dag, hun drog på udflugt med sin familie. Hun er stilfuldt påklædt med en hat, der er typisk for Amerika i halvfemserne, store skinkeærmer og en vid nederdel. Min far ses også på billedet, han er på det tidspunkt seks år og glæder sig tilsyneladende til udflugten.

Når jeg tænker på hende, ser jeg også andre helt anderledes billeder for mig. Jeg ser hende som en bleg, modig pige bøjet over sit sytøj. Jeg ser hende også som en ung kvinde, der sidder ved et bord og skriver, medens olielampen kaster forvirrede skygger på væggen bag hende.

Amelia Chandler døde, før jeg blev født, derfor værdsætter jeg de billeder, vi har af hende, så meget mere. Men jeg sætter endnu mere pris på kilden til de billeder, jeg danner mig af hende i mine tanker, og på de lektier, som hun stadig lærer sin familie — nemlig den dagbog, som hun førte gennem to vigtige år af sit liv.

Årstallet er 1897. Alice har kun været gift nogle få måneder og venter et barn — min far. Hendes mand, Georges Anderson Chandler er blevet kaldet på mission til Californien. På første side beskriver hun hans afrejse til Ogden, Utah og tilføjer, at hendes familie opmuntrede hende. Hun skriver: „Jeg havde det så godt, som det var muligt efter omstændighederne. Jeg gik i seng klokken ni og var taknemmelig ved tanken om, at jeg havde en mand, der var blevet regnet værdig til at tage ud for at prædike evangeliet."

Hun holdt modet oppe, beskæftigede sig med sine pligter i hjemmet og med sin familie. Men en aften kom hun hjem efter at have solgt billetter til et selskab, der skulle holdes til fordel for en anden missionær, slog et brød op og gik så i seng uden at kunne sove: „Tænkte på George, spekulerede på, hvor han var, hvordan han havde det og længtes efter at se ham, for jeg følte mig så ensom."

Men der var andre problemer at tage stilling til end ensomhed. Hvor skulle pengene komme fra til at sørge for missionæren?: „Der er blevet åbnet en mulighed for mig, så jeg kan tjene lidt penge. Det er ikke længere siden end i går aftes, at jeg bad Gud, om jeg kunne få noget at bestille. I dag fik jeg til opgave at sy to forskellige kjoler. Hvor bør vi dog alle være taknemmelige. Jeg er det i hvert fald."

Arbejdet og kirken optager det meste af tiden, men: „jeg prøver at få læst lidt hver aften. Jeg læser i øjeblikket en beskrivelse af Mary A. Livermores liv . . ."

Der var øjeblikke, hvor hun var langt nede: „Jeg blev skuffet, da jeg kom hjem og så, at der ikke var noget brev til mig . . ." og der indtraf også forandringer: „21. oktober (1897) blev en vigtig dag for mig. Unge Kvinders G. U. F. i tredje ward (Ogden) blev reorganiseret med Alice Chandler som rådgiver."

Af og til spekulerede hun på, om hendes mand: „har en seng at sove i, om han har noget at spise, hvor han er, og hvordan han har det. Jeg beder for ham gennem hele dagen og drømmer om ham om natten."

Hun sad ikke ret godt i det, men der var andre, der trængte til hjælp: „Om eftermiddagen tog jeg ud og besøgte de syge og trængende."

Mange dage skriver hun blot disse tre ord: „Syede hele dagen."

Til trods for alle hendes andre forpligtelser, er hun aktiv indenfor det

republikanske parti og er interesseret i byens affærer: „Tog hen til operabygningen for at deltage i en drøftelse om etableringen af en sukkerfabrik. Der blev rejst titusind dollars bare ved det møde."

Hun modtager breve fra sin mand, og den første jul, de ikke tilbragte sammen: „Sendte han mig muslingeskaller, to store og en hel del små, tre lommetørklæder og et par handsker og bedst af alt, fem smukke rosenknopper."

Alice var i stand til at sende ham: „en lille æske med brevpapier og nogle lommetørklæder."

Hun skriver ganske nøgternt om en stor begivenhed, der fandt sted den 4. marts 1898: „Fødte en sund dreng klokken ti minutter i to om eftermiddagen. Han vejede otte et halvt pund."

Regelmæssigt arbejde er det tema, der stadig dukker op i hendes dagbog: arbejde, der kun afbrydes af kirkemøder og familieudflugter. Hun holdes oppe af en stærk tro, der får hende til at overvinde ensomheden og ensformigheden i hendes liv. Hun inspireres af det nye års (1898) komme og skriver: „Jeg sidder her og skriver, klokken er nu et om natten på den første dag i 1898. Langt borte kan jeg høre klokkerne ringe det gamle år ud og det nye ind. Måtte dette år dog bare blive som det forrige, og måtte mit liv være så rent, som den side jeg skriver på. Måtte jeg leve ydmygt og bede ofte, så Guds Ånd kan bo i mig og give mig styrke til hver dag at overvinde mine fejl, så mit lys kan skinne, og jeg må være værdig til at få mit navn skrevet i Livets bog . . ."

Blækket på den gamle dagbogs sider er ved at blegne. Bogens sorte indbinding er ved at gå fra hinanden. Jeg sammenligner denne skat med en anden, som er efterladt os af en anden slægtning: nogle dele af et meget gammelt, fint, porcelænsspisestel. Jeg er taknemmelig for disse gamle, smukke fade og undrer mig over, at årene ikke har fået dem til at blegne. Fadenes blanke overflade røber ikke spor om deres giver.

Jeg er dog allermest taknemmelig for den levende gave, som min ydmyge bedstemor, Alice, har efterladt sig, hun, som ikke var noget litterært talent eller kendt af verden, men som til trods for årene, der er gået, giver os lektier om de karakteregenskaber, som hun selv besad: snarrådighed, udholdenhed, mod og tro.

Søster Paulin, som er husmor og mor til fire børn, bor i Palos Verdes wardet, Torrance (Californien) Staven, hvor hun arbejder som G.U.F. leder.

David O. McKay

Hver sjæl er værdifuld

VED LEON R. HARTSHORN

Som yngre mand

Folk i vore dage er meget optaget af deres forpligtelser – forpligtelser til at udmærke sig, til at være oprigtige, og forpligtelser overfor hver eneste levende sjæl, fordi enhver sjæl er noget uendelig værdifuldt. David O. McKay følte sig i høj grad forpligtet overfor disse ting, men samtidig elskede han evangeliet på en sådan måde, at det gav hans ædle instinkter indhold og retning.

David O. McKay voksede op på sin fars gård i Huntsville, Utah. Som barn lærte han gennem sine forældres eksenpel, at Herren og hans værk kommer først i ens liv. Da han var otte år gammel, døde hans to ældre søstre, og kort efter blev hans far kaldet til at tage på mission i to år til Skotland. Søster McKay fødte en lille pige, ti dage efter, hendes mand var rejst, gården skulle passes, og de andre børn skulle brødfødes. Men kirken kom først. Det var en prøve på, hvor stor troen var til forpligtelserne overfor Herren. Da McKay senior steg op på hesten for at tage afsted, tog han sin lille søn op i sine arme, kyssede ham farvel og sagde: „Lov mig at passe godt på mor og resten af familien, ikke David?“ Fra det øjeblik syntes den unge David at være opfyldt af stor ansvarsfølelse.

Præsident McKay husker tydeligt en anden lektie, fra han var helt ung:

„Jeg er min jordiske far taknemmelig for den lektie, han gav os to drenge ude i hømarken. På den tid betalte man endnu sin tiende i naturalier. Vi var kørt ud i marken for at hente dagens tiende læs. Vi gik over til den del af marken, hvorfra vi havde taget det niende, og hvor græsset var blandet med fladstrået rapgræs. Idet vi begyndte at læsse høet på vognen, råbte far: „Nej, kør over, hvor græsset er bedre. Han pegede

Hele livet igennem var David O. McKay en smuk mand

Stenen med inskriptionen: Hvad end du gør, så gør det godt

Mens han gik i college, spillede han fodbold, spillede klaver i et danseorkester, og blev valgt til præsident for afgangsklassen

Her ses han under sin første mission til Skotland

over mod et hjørne af marken, hvor der voksede engrottehale og krybhvene. Men en af drengene (og jeg er bange for, at det var mig) råbte tilbage: „Nej, lad os bare tage det, som det er!“

„Nej, David, det er jo det *tiende* læs, og det bedste er ikke for godt til Gud.“

Davids forældre oplærte ham godt. Men da han var blevet teenager, ønskede han at få sit eget personlige vidnesbyrd, om Guds eksistens og om hans værk.

„En dag, jeg som ung var ude at lede efter kreaturerne, og havde redet op ad en stejl bakke, standsede jeg lidt, for at lade min hest hvile, og medens jeg sad der, kom der igen et inderligt ønske op i mig om at modtage en tilkendegivelse om sandheden af det gengivne evangelium. Jeg steg ned fra hesten og smed tøjlerne hen over hovedet på den. Så knælede jeg under et rønnebærtræ og bad til Gud, om han ville lade mig kende sandheden om sin åbenbaring til Joseph Smith. Jeg er sikker på, at jeg bad med brændende iver og i fuld oprigtighed med så megen tro, som en helt ung mand nu er i besiddelse af.

„Da jeg havde afsluttet min bøn, rejste jeg mig op igen, tog fat i tøjlerne på hesten og satte mig op i sadlen. Da jeg igen red afsted, kan jeg huske, at jeg tænkte ved mig selv: ‚Ånden åbenbarede jo ikke noget for mig, hvis jeg skal være ærlig overfor mig selv, så må jeg indrømme, at jeg er fuldstændig den samme som før.‘“

David havde lært noget. En ung sidste dages hellig bliver ikke overbevist bare ved at bede Herren derom, men ved at kombinere bønnen med arbejde, tjeneste, offervilje og med lydighed overfor Herrens bud.

David O. McKay fortsatte med at arbejde på gården, og senere gik han på Utah-universitetet. Mens han gik der, spillede han fodbold, spillede klaver i et danseorkester og blev valgt til præsident for afgangsklassen. Han havde allerede lagt planer for, hvad han ville gøre, når han forlod universitetet, men kort før han modtog sit afgangsbevis, fik han et brev fra præsident Wilford Woodruff, hvori han blev kaldet til at tage på mission til Storbritannien. Det var en stor afgørelse at skulle træffe, og han vejede for og imod, som mange unge mænd også i dag må gøre det, men til sidst bestemte han sig til at udsætte sine planer og modtage kaldelsen.

Davids første måneder i Skotland, hvor han blev sendt hen, var ikke nemme for ham, hvilket jo er det samme for mange missionærer, når de lige er kommet ud. Han beskriver, hvor håbløst alting så ud, og den efterfølgende fornyelse af hans løfte til Herren med disse ord:

„Jeg led af hjemvé og var denne dag temmelig modløs. Da jeg var kommet til en bestemt skotsk kvindes dør for at give hende en brochure, sagde hun på sin syngende dialekt: ‚I må hellere ta' hjem igen, I får alligevel ikke nogen af vore piger!‘

„Jeg var virkelig ikke interesseret i at få fat i nogen af deres piger. Jeg havde efterladt en vældig sød en derhjemme. Men det, der tog modet fra mig, var den modvilje, man der på egnen følte for mormonerne. Hvor tog de dog fejl med hensyn til, hvad det var, vi ville!

„Jeg havde lige afsluttet min uddannelse. Jeg elskede undervisningen, og jeg elskede unge mennesker. Og så komme herover og føle al den uvilje og fordom imod sig, det gjorde mig rigtig godt ked af det.

„Jeg var sammen med Peter G. Johnston, som var en af de mest trofaste venner, man kunne ønske sig. Han var fra Idaho, en moden velhavende mand, der elskede alt, hvad der var smukt. Jeg var meget heldig at have ham som kammerat . . .

„Da vi igen var på vej ind til byen, så jeg på min højre side et endnu ufærdigt hus, hvor der over indgangen var opsat en stentavle med en inskription. Dette var i sig selv så usædvanligt, at jeg til ældste Johnston sagde, at jeg ville gå over og se, hvad der stod. Jeg var kommet halvt op ad havegangen, da jeg pludselig kunne se, hvad der stod: ‚Hvad end du gør, så gør det godt.‘

David O. McKay og hans hustru Emma

„Jeg gentog ordene for ældste Johnston på vej mod byen, hvor vi ville søge at finde et sted at bo, før vi begyndte på vort arbejde. Vi gik ganske stille og roligt, men inden i mig var der noget, der sagde: ‚Du er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og hvad mere er, du er repræsentant for den Herre, Jesus Kristus. Du har sagt ja til det ansvar, det er at repræsentere kirken.‘

„Så tænkte jeg på, hvad vi havde foretaget os den formiddag. Vi havde været på sightseeing; vi havde ganske vist lært noget om stedets historie, og det interesserede mig meget, for vi var netop blevet fær-

Det var ikke småting, den unge David nåede at få trukket i denne vogn, der tilhørte hans fars gård

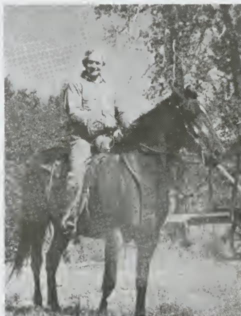
Her ses David sammen med venner omkring år 1900. Han sidder bagest i den mørke frakke

dige med at studere: ‚Lady of the Lake' (som foregår der omkring) på universitetet. Men det kunne jo ikke kaldes missionærarbejde.
„Da vi havde fundet et sted at bo den eftermiddag, havde jeg også accepteret det budskab, der stod på stenen, og fra det øjeblik prøvede vi efter bedste evne, at udføre vort missionærarbejde i Skotland godt."
Da David vendte tilbage fra sin mission i Skotland, giftede han sig med sin „skolekæreste". En kold januarmorgen i 1901 ankom han og Emma Ray Riggs i en hestetrukken vogn til Salt Lake Templet, for at indgå ægteskabets pagt for Herren. De holdt deres løfter om at elske og ære hinanden så meget, at de værelser, som de tres år senere boede i på Hotel Utah blev kaldt: „brudesuiten". „Niogtres år er ikke for meget til en bryllupsrejse," indrømmede de, „især ikke, hvis man gerne vil være gift for tid og al evighed."
Senere blev David O. McKay lærer

Hjemmet i Huntsville, hvor den unge David voksede op

David elskede heste. Billedet er taget i 1944

Som ung pløjede David mange hektarer med denne plov

ved kirkens Weber Akademi i Ogden, Utah, så blev han rektor for akademiet, derefter forstander for stavs- søndagsskolen, og så i 1916 i en alder af kun 31 år, medlem af De Tolvs Råd. Han arbejdede energisk i en mængde forskellige stillinger, præsident for Søndagsskolens Hovedbestyrelse, kirkens uddannelsesleder, præsident for Den europæiske Mission. 61 år gammel blev han valgt til rådgiver for præsident Heber J. Grant og beholdt stillingen under præsident George Albert Smith.

Ved april-konferencen i 1951, stod David O. McKay som 78-årig i tabernaklet på tempelpladsen og talte til menigheden. Han var lige enstemmigt blevet opretholdt som profet, seer og åbenbarer af de hellige.

„Brødre og søstre og I mine brødre, som udgør generalautoriteterne. Måtte Gud knytte os tæt sammen, så vi kan bære over med hinandens svagheder og ikke se andet end Guds storhed og arbejdet for hans værk.

„Og nu vil jeg sige til alle kirkens medlemmer, at vi behøver jeres hjælp, jeres tro og bønner, ikke jeres strenge kritik, men jeres hjælp. I kan hjælpe os ved jeres bønner, hvis I ikke kan komme i personlig kontakt med os. Disse bønners formåen gik op for mig i går, da jeg modtog et brev fra en tidligere nabo i min hjemby. Han var i gang med at malke sine køer, da han via en radio, som han havde i stalden, hørte at præsident Smith var afgået ved døden. Han spekulerede på, hvad dette ville komme til at betyde for hans tidligere nabo, så han forlod stalden og gik ind i huset, hvor han fortalte sin hustru det. De kaldte øjeblikkeligt deres børn sammen, og alle knælede de ned der i deres lille hjem og bad, medens deres daglige pligter måtte vente. Jeg overlader til jer at forstå, hvad denne bøn betød. Tænk så, at sådanne bønner bedes i hundrede tusind hjem, i to hundrede tusind, ja, en halv million hjem, og tænk på hvordan disse bønner forener os og virker opretholdende på kirken . . ."

Præsident McKays ledelse af kirken var ligesom hans liv fuldt af bemærkelsesværdige resultater. Han og søster McKay besøgte nation efter nation til velsignelse for både medlemmer og ikke-medlemmer. Der påbegyndtes templer i mange lande, missionsarbejdet udvidedes, kirken fik flere og flere medlemmer. En fremskridtets ånd syntes at være overalt, og mormonerne begyndte at blive velsete.

Men det var den forpligtelse, han følte, til at elske hvert eneste menneske, der først og fremmest gjorde

Søster McKay tog ofte med på præsidentens rejser, her ses de i New York City

Dette billede er taget omkring 1923, da ældste McKay var præsident for Den europæiske Mission. Drengen er en af sønnerne

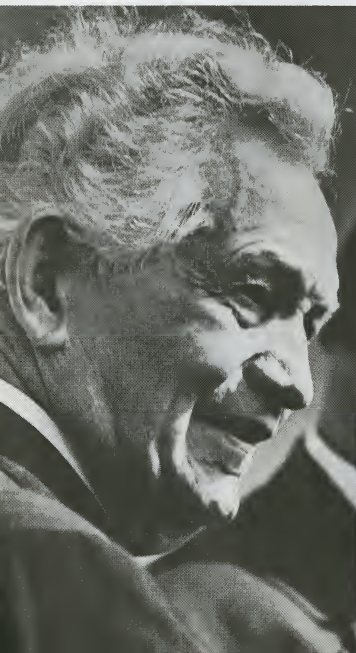
indtryk på kirkens medlemmer. En dag var der en søndagsskoleklasse, bestående af ganske unge mennesker, der havde rejst adskillige kilometer for at hilse på ham som aftalt, men da de ankom var han netop blevet kaldt til det hospital, hvor hans bror Thomas McKay lå for døden. Den følgende søndag bankede præsident McKay på døren til klasseværelset, hvor denne søndagsskole-klasse opholdt sig, skønt han ellers intet ærinde havde der på egnen. Læreren åbnede døren og blev noget forbløffet over at se kirkens præsident stå der. Han var kommet for at besøge klassen og undskylde, at han ikke havde været der, den dag, da de var kommet for at hilse på ham.

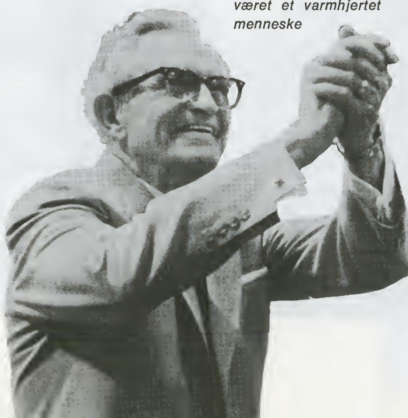
Da præsidenten havde forklaret, hvorfor han ikke havde været på sit kontor den dag, gav han læreren og hver enkelt af eleverne hånden. „Jeg vil have, at I skal vide," sagde han, „at kirkens præsident holder sine aftaler, hvis det på nogen mulig måde kan lade sig gøre."

Denne omsorg for at behandle *alle* omkring os godt, var en af de største ting, som præsident McKay lærte os. På turen til Europå, hvor han skulle indvie tempelgrundene i Schweitz og England blev præsident McKay omringet af ivrige drenge og piger, der ville have hans autograf. Først i rækken stod en lille pige på omkring ni år. Hun spurgte præsidentens søn, som var med på turen: „Må jeg gerne få præsident McKays autograf?" Sønnen, der mente, at hans far var for træt, prøvede at overtale hende til ikke at bede om den. Præsident McKay, der havde hørt samtalen, sagde for sjov til pigen: „Tror du, at jeg kan skrive tydeligt nok, til at du kan læse det?" Pigen vidste ikke rigtigt, hvad han mente, og blev forvirret. Netop i det øjeblik kom en af præsidentens hjælpere for at spørge ham om noget, der ikke kunne vente. Da de havde talt færdig var der gået adskillige minutter, og da præsident McKay igen vendte sig mod bordet for at skrive autografer, var den lille pige forsvundet.

„Sjældent har jeg set far mere ked af det," sagde hans søn senere. „Find den lille pige med den blå kjole til mig," sagde præsident McKay. „Jeg er sikker på, at hun tror, at jeg ikke ville skrive i hendes bog. Hun misforstod, hvad jeg sagde. I må finde hende til mig." I løbet af et øjeblik var adskillige grenspræsidenter og missionspræsidenten i gang med at lede efter den lille pige i blåt. Men eftersøgningen var forgæves. Endelig var der en missionær, der kom i tanke om, hvem den lille pige kunne være. Han ringede til præsidenten senere på aftenen og fik følgende besked: „Sig til den lille pige, at jeg er ked af, at hun blev væk for mig, og at jeg har bedt grenspræsidenten sende hendes bog til mig med posten til Salt Lake City; så skal jeg nok skrive min autograf og sende hende bogen tilbage." Og som sagt så gjort!

Hver eneste sjæl er uendelig værdifuld! Præsident McKay følte, at hvert eneste levende væsen har krav på vor respekt og vor venlighed. Han følte det også overfor dyr og

David O. McKay har altid været et varmhjertet menneske

fugle, og han besøgte ofte sin gård i Huntsville for at ride på sine heste og for at besøge bekendte. For en del år siden var der nogen, der brød ind på præsidentens gård og stjal hans sadler. Da der var blevet købt nye sadler, blev de låst inde i en bestemt afdeling af stalden. Præsident McKays søstre kikkede ind på gården for at se, om alt var i orden, og da de så, at et af vinduerne til saddelkammeret stod åbent, lukkede de det, for at der ikke igen skulle blive noget stjålet. Da søstrene fortalte ham, hvad de havde gjort, sagde præsidenten blidt: „Jeg lod vinduet stå åbent, fordi der er en fuglerede derinde, og det er de voksne fugles eneste mulighed for at komme ind og fodre deres unger. Jeg tror lige, jeg kan nå at smutte derover."

Han gik derover, og da han kom tilbage, sagde han stilfærdigt: „Ja, det forholdt sig netop, som jeg tænkte — udefra var der en lille fugl, der prøvede at komme ind, og indefra prøvede moderen at komme ud."

Medens ældste McKay var medlem af De Tolvs Råd, havde han en orne ved navn Cæsar. En søndag morgen brød Cæsar ud af sin indhegning. Ældste McKay havde ikke tid til at reparere indhegningen, fordi han skulle nå et tog, så derfor lukkede han den inde i hønsehuset. Men han glemte at fortælle nogen om det. Så klokken to om natten blev familien McKay vækket ved at telefonen ringede. De tog den, ængstelige ved tanken om, at der måske var sket en ulykke. Men det var blot det lokale postkontor, der havde følgende telegram til dem: „Cæsar i hønsehuset. Husk at give den vand!"

Præsident McKays holdning til andre, hans ædelhed og værdighed og hans kærlighed til Frelseren kunne mærkes i hvert ord, han sagde og i alt, hvad han gjorde. Men det, som han havde udviklet sig til gennem sin pligtopfyldenhed mod Guds værk, var ganske åbenlyst, selv når han sad helt stille og ikke sagde et ord. Følgende historie fortælles af en mand, der traf præsident McKay, da denne kom hjem fra et af sine besøg i Europa:

„Jeg befandt mig i New York, da præsident McKay vendte hjem fra Europa. Det var meningen, at han skulle fotograferes til pressen, men den fotograf, der normalt tog sig af sådanne sager, var ude af stand til at tage afsted, så i stedet valgte United Press i desperation den fotograf, der normalt dækkede kriminalsagerne — en mand, der var vandt til de hårdeste forhold i New York. Han tog ud til lufthavnen, blev der i to timer og kom senere ud fra mørkekammeret med en ordentlig bunke billeder. Det var kun meningen, at han skulle ha' taget to. Hans chef var omgående efter ham: ‚Hvad i al verden spilder du al den tid og al den film for?'

„Fotografen svarede kort og godt, at han gerne ville betale for filmen, og at de endda kunne trække tiden fra hans løn, hvis de havde lyst. Det var tydeligt, at han havde været ude for noget ganske særligt. Nogle timer senere kaldte vice-præsidenten for pressebureauet ham ind til sig for at få at vide, hvad der var sket. Fotografen sagde: ‚Da jeg var barn, plejede min mor at læse højt for mig af Det gamle Testamente, og hele mit liv har jeg spekuleret over, hvordan en Guds profet så ud. I dag har jeg set én.'"

David O. McKay var en profet, der så noget godt i alle, og holdt af alle mennesker. ○

Højdepunkter i David O. McKays liv (1873—1970)

8. sep.	Alder	
1873	—	Født i Huntsville, Utah
1897	24	Tager afsluttende eksamen fra Utah universitetet, bliver klassepræsident og æresstudent
1897—99	24—26	På mission i Storbritannien
1899	26	Bliver fakultetsmedlem i Weber Stake Akademiet
1901	27	Gifter sig med Emma Ray Riggs
1906	32	Ordineres til apostel. Bliver 2. rådgiver i søndagsskolens præsidentskab
1917	44	Skriver sin første bog: *Ancient Apostels*
1918—34	45—61	Præsident for Søndagsskolens Hovedbestyrelse
1919—21	46—48	Kirkens uddannelsesleder
1920—21	47—48	Rejser rundt til alle verdens missioner
1922—24	49—51	Præsident for Den europæiske Mission
1934—51	61—78	2. rådgiver i Det første Præsidentskab
1951	78	Opretholdt som kirkens præsident
1955	82	Indvier templet i Schweitz
1956	83	Indvier Los Angeles Templet
1958	85	Indvier templet på New Zealand, Church College på New Zealand, London Templet, og Church College på Hawaii
1961	88	Påbegynder korreleringen af kirkens programmer
1964	91	Indvier Oakland Templet
18. jan. 1970	96	Dør

(Forts. fra side 147)

til kirkens medlemmer i dag; om at have tro til at ære vore forfædre ved at gøre genealogisk arbejde og tempelarbejde; have tro til at lære vore børn at elske og ære Gud; tro til at ære vor ægtemand og præstedømmet; tro til at holde uforglemmelige familieaftener, tro på os selv som forældre og familiestiftere; tro til at udholde prøvelser, idet vi er trofaste overfor evangeliets sandhed; tro til at give alt, hvad vi har, for at opbygge vor evige familie; tro til at bære vort oprigtige vidnesbyrd om Guds sandheder for vor familie og mennesker alle vegne; og tro til at lede disse sjæle, som er så uendeligt meget værd, tilbage til vor himmelske Fader ved vort eksempel og vor vejledning.

Søster Payne er primarylærerinde i Oak Hills femte ward, Sharon East Stake, I Provo, Utah og har i stor udstrækning givet forelæsninger for BYU. Hun er husmor og mor, og blev nr. 2 I en Fru Amerika konkurrence i 1967-68.

(Forts. fra side 162)

dan at luftarten udvikles, når den skal bruges til forbændingen, men alligevel er ganske ufarlig, når den ikke skal bruges.

Roger har for nylig arbejdet en del sammen med William Lear, en kendt opfinder og fabrikant, der fremstiller blandt andet Lear — jetflyvemaskinen, 8-sporsstereoen, en bilradio og den automatiske pilot til flyvemaskiner. Sammen er de nu ved at færdiggøre brintmotoren og arbejder også på en dampbil.

Om sit arbejde og sine planer for fremtiden siger Roger: „Den stærkeste drivfjeder til min forskning, er tanken om en dag at nå så langt, at jeg med større indflydelse kan bære mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed overfor videnskabsmænd og andre indflydelsesrige mennesker.

„Der er nogle ting, som kun erfaringen har kunnet lære mig, og det er først og fremmest at sætte sig et stort mål, og så for alt i verden ikke slippe det af syne, ligesom dengang jeg havde besluttet, at jeg **ville** have min første motor til at virke. Jeg havde så at sige ingen forudsætninger, havde ikke lært noget om emnet. Tilsyneladende var jeg ikke den rette til at udføre dette arbejde, men det var nu engang mit mål, og jeg studerede så alt det, jeg behøvede at vide for at nå det. Jeg har stadig en mængde mål, som jeg endnu ikke har nået, men ved at forsøge har jeg alligevel klaret en del ting, som jeg ellers aldrig ville have kunnet klare. Mit højeste mål, rent videnskabeligt, er at oprette en forskningsstiftelse til forureningskontrol, som skal være en organisation med almennyttigt formål.

Jeg har også lært at være ydmyg af min omgang med de mange forskellige sidste dages hellige videnskabsmænd. Hvor ydmyge og oprigtige er ikke de, som har fundet frem til ting af allerstørste betydning!

„Til allersidst vil jeg sige, at det er nødvendigt at have tillid til sig selv. Når vi så har nået vort mål, tænker vil tilbage og indser grunden til, at vi gjorde det, og at vi uden Gud faktisk ikke er ret meget."

Rogers Folkevogn, der kører på brint, vandt første præmie indenfor anti-forureningsafdelingen ved National Urban Vehicle Design komkurrencen, som for nylig blev holdt i Washington D.C.

Hans bil fik langt flere point end gennemsnittet, idet han fik 709 ud af 750 mulige point. En bil fra Los Angeles universitetet fik anden præmie med 546 point.

Mere end 2000 studerende fra 63 forskellige universiteter deltog i konkurrencen. Biler fra De forenede Stater og Canada blev bedømt efter deres sikkerhed, fremstillingspris, hvor lette, de er at køre med, hvor skadesikrede de er, og hvor ren deres udstødning er. O

Fra Missionens Præsidentskab

Fornylig var der i et nummer af Church News en leder, som jeg mener har stor betydning. Lederen henviser til staten Californien og siger: „Denne stat handlede således, at den giver sine folkeskolebørn et mere korrekt syn på evolutionens stilling med hensyn til menneskets oprindelse.“

Som udtrykt af Den Forenede Internationale Presse (UPI): „Idet Californiens Uddannelsesråd afviste det videnskabelige samfunds påstande, gav de ordre til, at Darwins evolutionsteori skulle fjernes fra folkeskolernes lærebøger.“

Afgørelsen ventedes at få virkning over hele nationen. Stemningen var syv til en for at „fastsætte lærebogsstandarder, som henviser Darwins teori om menneskets oprindelse til udelukkende at være spekulation.“ Lederen fortsætter: „Hvor forfriskende er det ikke at se den store stat Californien indtage denne holdning. Skønt mange videnskabsmænd stadig holder fast ved teorien (og det er absolut en teori) om livets spontane udvikling og universets tilfældige skabelse, fjerner de mest fremskredne sig hurtigt bort fra den.“

De er mere og mere enige med dr. Joseph W. Barker, tidligere præsident for Research Corporation of America og dekan ved Columbia University, som fortalte Ripon University's afgangsklasse, at videnskabsmænd tidligere „blev vildledt af visse af deres observationer, og som resultat heraf kom til slutninger, som var ateistiske.“

Men nu kommer selv den mest påståelige materialist, stillet over for vore dages videnskabelige kundskab, til den uundgåelige slutning, at himlene forkynder Guds herlighed og firmametet viser Hans værk.

Vi er Guds børn, og vort arbejde og vore meninger her på jorden er af stor betydning. Men disse meninger bør understøtte den kundskab vi får fra Gud. Hvis vi gør dette bliver vort liv fredeligt, og vi får den sande kundskab. „I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer fri.“

Sandhed og kundskab i forening bringer fred. Kundskab, som ikke støtter sandheden, forsinker udviklingen og bevirker tab af tid og arbejde. Det sande ord fra en Guds Profet er det ord, som skaber fred og giver overbevisning om, at man skal arbejde for Guds sag her på jorden.

Det er min bøn, at vi vil lytte til og lære Guds vilje gennem profeterne og den Åndens Gave, som vi alle kan få.

Grant R. Ipsen,
missionspræsident

Marianne og Olafur Olafsson

Vielser

Den 2. september 1972 viedes søster **Ellen Johansen** og broder **Rudy Lyngvig Jensen**

Den 1. september 1972 viedes søster **Nita Lise Kristine Nielsen** og broder **Leif Egon Randrup**

Sætternissen på spil

I December-nummeret af Stjernen havde sætternissen været på spil og havde byttet om på tekst og billeder af de to brudepar.
Vi bringer nu igen disse to billeder — denne gang med den rigtige tekst til det rigtige billede, og vi beder om undskyldning — på sætternissens vegne!

Indbydelse

Stjernens læsere indbydes hermed til at være med til at skrive i Den danske Stjerne om familiehjemmeaftenen. Det kan være en opskrift på en forfriskning, det kan være et særligt vellykket program eller noget I oplevede sammen og som I kunne tænke jer at dele med os alle.
Skriv til os hvad enten det er morsomteller alvorligt, fortæl om alt som kan hjælpe andre til at gøre deres hjemmeaftener bedre og mere afvekslende. Vi ønsker at høre både fra enlige og fra de „store" familier.
Velkommen til alle.
Skriv til adressen:

Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C 1/tv
1864 København V

Ordinationer

Fredericia: 17. december 1972:
Svend Gunnar Nielsen ordineret til diakon af broder Villy Sørensen
14. januar 1973:
Niels Peter Nielsen ordineret til lærer af broder Niels H. Klausen
Ålborg: 24. december 1972:
Brian Jensen Larsen ordineret til lærer af broder Charles H. Larsen
Odense: 28. januar 1973:
Robert Vagn Nielsen ordineret til diakon af broder Børge D. Høvsgård
Frank Ljung Nielsen ordineret til præst af broder Henry C. Haupt

Velsignelser

Odense: 7. januar 1973:
Inge og Finn Kreiberg Pedersens datter **Trine Kreiberg Pedersen** velsignet af broder Franz Orla Knudsen

Dåb

Fredericia: 14. oktober 1972:
Niels Peter Nielsen døpt af broder Villy Sørensen, håndspålæggelse ved samme.
25. november 1972:
Svend Gunnar Nielsen døbt af broder Villy Sørensen, håndspålæggelse ved broder Knud P. Petersen.

Vielser

Den 2. september 1972 viedes søster **Ellen Johansen** og broder **Rudy Lyngvig Jensen**
Den 1. september 1972 viedes søster **Nita Lise Kristine Nielsen** og broder **Leif Egon Randrup**

Bryllup

Den 13. januar 1973 viedes i kirken på Priorvej søster **Marianne Christensen** og broder **Olafur Olafson** af missionspræsident Grant R. Ipsen.

Guldbryllup

Den 27. april 1973 kan to af vore kendte og kære Søskende, **Linda og Ole P. Petersen,** fejre deres guldbryllup.
På denne dag kan de se tilbage på et langt og virksomt liv, hvor de i deres daglige arbejge har haft den glæde at kunne være sammen i deres livsopgave: at være ledere på ungdomsskoler, hvor unge mennesker, der måske havde fået æ uheldig start i livet, under deres kærlige vejledning kunne begynde på en frisk.
I deres lange ægteskab har der, som de selv siger, aldrig været et ondt ord imellem dem — uoverensstemmelser, ja, — men aldrig et ondt ord!
Denne livsindstilling præger dem også i dag, hvor de — med en flid og udholdenhed, som mange yngre måtte misunde dem — vier hver eneste dag til arbejdet med at tjene Herren og deres søskende i Kirken.
De hjerteligste lykønskninger til Linda og Ole på deres store dag. Måtte Herren velsigne og bevare dem i mange gode år endnu.

EEV

Fødselsdage

Stjernen ønsker hjertelig tillykke til:
Gelius Olesen, Silkebrog, 60 år den 1. maj
Markus Johannes Christensen, Nordre Gren, 80 år den 3. maj
Linda Petersen, København, 70 år den 7. maj
Edith Margrethe Jørgensen, København, 70 år den 7. maj
Else Linda Nielsen, Odense, 65 år den 7. maj
Dagmar Andrea Elisabeth Knudsen, Odense, 75 år den 14. maj
Walther Severin Thulstrup, Præstø, 60 år den 16. maj
Martha Christine Simonsen, Randers, 65 år den 24. maj

Dåb

Odense: 31. december 1972:
Louise Jane Madeleine Dam døbt af ældste Gary Robinson, håndspålæggelse ved broder Henry Haupt.
Robert Vagn Nielsen døbt af ældste Morris Jackson, håndspålæggelse ved broder Jørgen J. Larsen
Merete Nielsen døbt af ældste Joe Crane, håndspålæggelse ved ældste Morris Jackson
6. januar 1973:
Steen Kreiberg Pedersen døpt af broder Finn Kreiberg Pedersen, håndspålæggelse ved broder Franz Orla Knudsen
Randers: 17. januar 1973:
Ruth Nina Olsson døpt af broder John Olsson, håndspålæggelse ved samme
Centrum SJælland: 23. december 1972:
Gitte Zola Hansen døpt af broder Ole Zola Hansen, håndspålæggelse ved samme
30. december 1972:
Edith Margrethe Højme Nielsen døpt af broder Bent Lindhardt, håndspålæggelse ved broder Jørgen Nielsen
Årlborg: 27. januar 1973:
Jen sOle Van de Weerd døpt af broder Leif Pedersen, håndspålæggelse ved broder Preben Klitgård

JOSEPH FIELDING SMITH
„Enhver, der kan sige og vide, at Herren, Jesus Kristus er verdens Forløser og Guds Enbårne Søn, er profet. Enhver, der bærer præstedømmet og herliggør sin kaldelse, er profet, og han har ret til Helligåndens inspiration for sit eget vedkommende, — men ikke til at modtage åbenbaring for Kirken. Der er kun een, der er udpeget til det hverv. (Se L og P 43:3-6).“

